Kč 12,90 / Sv. 023
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Hvězda na severu

BASTEI MOBA

Jako vlk samotář projíždí Jesse Jones západem – utíká před svou slávou pistolníka...

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 9–93

MOBA BASTEI MOBA
G.F.UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

Hvězda na severu

Jesse Jones přitáhl uzdu svému šedivému valachovi a upíral zrak přes hlavy lidí k řece. Na malém skalním útesu uprostřed rozběsněné vody dřepěli dva malí hoši. Mávali a volali. Ale jejich křik nebylo v hukotu a lomozu vody slyšet.

Z dálky, proti proudu řeky, na západě, se ozvalo podivné zadunění, které skončilo pronikavým skřípotem. Jesse Jonesovi to bylo okamžitě jasné.

Byl už několikrát u řeky, když na jaře tál mohutný ledový příkrov a začal se valit dolů po řece jako ničivá lavina. Věděl, že oba malí hoši jsou ve smrtelném nebezpečí.

„Proč je nevytáhnete?“ zvolal hlasitě přes hlavy lidí.

Jeden z přihlížejících si Jonese přeměřil a řekl: „Proč bychom to dělali? Jsou to synové Kingfishera, toho zatraceného lakomce.“ Zle a škodolibě se usmál.

„Jen ať si tam klidně chcípnou,“ zařval jiný. „To potom nebude mít Kingfisher žádné dědice, kterým by odkázal to svoje dobytčí království!“

Z města se k řece sbíhali další lidé. Byli vzrušení a vyptávali se.

Jesse Jones zaslechl, jak jeden z přihlížejících odpověděl: „To jsou Kingfisherovi. Vždycky takhle vyvádějí. Tentokrát se vyškrábali pod hradbou z ledu na jednu z ker. Jenže pak proud zesílil. Řeka potom zanesla kru i s těmi kluky támhle k útesu. Tam se led roztříštil a oni tam uvázli. Jestli je někdo co nejdříve nesundá, nemají ti dva nejmenší šanci.“ Jesse Jones přimhouřil oči. Vytušil, že lidé tady žijí ve stínu mocného muže a že ho větší či menší měrou nenávidí. Ti chlapci na útesu jsou v nebezpečí. Jenže jsou synové právě toho nenáviděného člověka.

Kdo by kvůli nim, a tím i kvůli jejich tátovi, riskoval život?

Jesse Jones ihned pochopil, že nikdo z nich to neudělá.

Zaslechl, jak sem se supěním přiběhlo jakési děvče. Vlekla s sebou smotané lano a určitě si moc pospíšila, aby ho ve městě sehnala a donesla až sem. Byla středně vysoká, měla na sobě sukni z jelení kůže a bundu do deště, jejíž kapuce odkrývala jen kousek z jejího úzkého obličeje.

„Přinesla jsem lano!“ vykřikla. „Někdo z vás, chlapů, musí teď s koncem doplavat támhle k útesu. A pak vás všechny vytáhneme na břeh!“

Když to zavolala, odmlčela se a čekala. Ale nikdo se neozval. Jen na ni krátce pohlédli a pak se zadívali k útesu.

Ze směru proti proudu řeky se ale opět ozvalo zapraštění, lomoz a burácení lámající se ledové bariéry.

Tentokrát je to varování ještě naléhavější.

Bylo jasné, že zbývá už jen několik minut.

„Vy zbabělci!“ vykřikla dívka pronikavě. „Copak ti kluci můžou za to, že nenávidíte jejich tátu a že se cítíte vedle něj tak ubozí? Jsou to přece ještě jenom…“

Zmlkla, protože se k ní na koni prodral Jesse Jones a sehnul se k ní.

„Pojďte!“ zvolal na ni. „Nějak to zvládnem, sestřičko! Dejte mi to lano!“

Překvapeně k němu vzhlédla a zjistila, že je cizinec. Ale zjistila i cosi jiného. Poslechla a podala mu lano. Bylo pořádně těžké. Jesse Jones si ho zavěsil před sebe na hrot sedla, část přehodil přes krk koně a přes svoje stehna.

Pak napřáhl ruku k dívce.

„Musíte za mě do sedla!“ řekl stroze a vyndal nohu z třmene.

Přistoupila ke koni, vsunula nohu do volného třmene, chytla se Jessovy podané ruky a nechala se vytáhnout nahoru.

Jeli kousek proti proudu řeky.

Lidé se za nimi mlčky a napjatě dívali.

Cizinec a dívka spolu ujeli proti proudu více než dvě stě yardů.

Přitom Jones dívce vysvětloval: „Vezmu si jeden konec lana a poplavu k těm dvěma klukům. Druhý konec upevníme o hrot sedla. Vy, má milá, zůstanete v sedle a řeknete Big Jimovi, jak má jít. Big Jim vám bude rozumět, když použijete jednoduchá slova. Jestli lano vydrží, vytáhne z řeky mne i ty dva kluky.

A dejte pozor na můj pás s revolverem, moje milá. Přehoďte si ten pás šikmo přes ramena a prostrčte jím ruku.“

Zatímco říkal poslední slova, odepínal si pás se zbraní a odhodil pláštěnku.

Podal jí pás.

Poslechla ho a odvětila: „Kvůli zbrani si nemusíte dělat obavy, bratře!“ „Jmenuji se Jesse.“ „A já Chris - Christina Lanová.“

Víc už si toho neřekli. Seskočil. Ona se posunula v sedle

dopředu a uchopila uzdu. Odhodil lano. Ovázal si jeden jeho konec kolem pasu a připevnil druhý konec k hrotu sedla.

Pak se rozběhl a mohutným skokem se vrhl do ledové vody. Nezaváhal ani na okamžik, protože byl mužem, který jedná bleskurychle a s rozhodností rodilého bojovníka.

Ze všech sil plaval v proudu, bojoval se zuřícími vlnami, které unášely malé ledové kry otáčející se a převalující s nesmírnou rychlostí. Voda byla tak studená, že se mu zdálo, že se brzy nebude ani moci nadechnout a cítil, jak mu tělo rychle tuhne.

Dokáže to? Nebo bude proud na něj příliš silný a odnese ho kolem útesu s chlapci?

Byl prvotřídním plavcem a zápolil s proudem se silou a houževnatostí, která z jeho zevnějšku nebyla předtím patrná.

Lano bylo dost dlouhé. I šedivý valach, kterému říkal Big Jim, poslouchal jezdkyni na slovo. Ujížděl s ní po proudu řeky a držel se tak pořád na úrovni s plavcem, kterého unášel proud a který se propracovával řekou šikmo k útesu.

Dokonce i lidí na břehu se zmocnilo vzrušení. I oni byli najednou zaujati soubojem divokého muže s divokým živlem.

A pak najednou všichni vykřikli.

Protože se to téměř Jesse Jonesovi nepovedlo. Řeka ho unášela mimo útes. On se ale ještě jednou ze všech sil vzepřel a jako by se z vody vymrštil. Zachytil se.

Ano, dokázal to. Lidé vykřikli a ani si neuvědomili, jaká změna se to s nimi se všemi stala. Zapomněli na všechno a přáli si teď, aby to ten muž dokázal. Aby ty dva kluky na útesu zachránil.

Viděli, jak tam cosi dělá, jak oba kluky přivazuje k lanu

a jak si sám jeho konec omotává kolem pasu.

Pak se z míst proti proudu řeky ozvalo třetí burácivé zahřmění. - Tentokrát znělo ještě mohutněji. Zachvěla se zem.

Bylo jasné, že tam nahoře v ohybu řeky praskla mohutná ledová bariéra.

Teď se to přivalí: obrovské ledové kry, masy vody, kusy ledu, několik metrů vysoká lavina, která smete, povalí a zničí všechno po obou stranách řeky.

Lidé se dali na útěk, aby včas doběhli do bezpečí na vysokém břehu. Vyběhli dvacet, třicet metrů vysoko.

Jen dívka se šedým valachem zůstala na místě. Nechala koně zabrat a jistě se modlila, aby lano vydrželo.

Muž a oba chlapci byli teď už zase v ledově chladné řece, která nebezpečně a zákeřně bouřila. Tentokrát muž nemusel zápolit, aby se dostal k útesu, tentokrát se musel snažit o to, aby chlapci nezůstali ve vodě příliš dlouho.

Od zátočiny se ale valila mohutná lavina jako příšerný netvor. Vyplňovala celé koryto řeky až k nejvyšším břehům.

Ale zjizvený, šedivý valach jako by pochopil, žena něm a na pevnosti lana závisí záchrana.

Jezdkyně neměla s Big Jimem žádnou práci.

A tak se jim podařilo vytáhnout muže i oba chlapce na břeh.

Dostali se na pevnou zem a pak muž, celý zadýchaný, vzal oba chlapce, vlekl je nahoru a stále výš, až se dostali na nejvyšší okraj břehu.

Pod nimi se valila lavina ledu a vody, první, divoký nápor prasklé ledové bariéry. Byla vysoká snad šest metrů.

Ale Jesse Jones to dokázal.

A teď jako by se přihlížející lidé začali stydět. Doslova se teď mohli přerazit v úsilí nějak pomoci. Vzali oba omdlelé

chlapce s sebou a spěchali s nimi do města. Překřikovali se, co by bylo nejlepší udělat.

Christina Laneová zamířila se šedivým valachem k Jesse Jonesovi a řekla: „Nasedněte, ať pro vás mohu udělat něco dřív, než po té ledové lázni dostanete rýmu nebo něco ještě horšího. Nasedněte, Jessi!“

Poslechl, a i když s řekou bojoval naplno a poslední síly vynaložil na to, aby chlapce vynesl na vysoký břeh, dokázal se ještě vyšvihnout do sedla jediným pohybem.

Pak se rozjeli za lidmi, kteří utíkali s oběma hochy k městu.

„Je tam i doktor Perriet,“ řekla dívka přes rameno Jessemu. „Doktor už dohlédne, aby bylo o ty kluky dobře postaráno. Nás už potřebovat nebudou, pane. Takže…“

„Předtím jste mi říkala Jessi,“ namítl. „A já jsem strašně zvědavý, Chris. Máte zelené oči! Jaká barva vlasů se nejlíp hodí k zeleným očím?“

„No teda. Jste napůl mrtvý, promočený na kůži, zmrzlý na kost, a ještě myslíte na to, jakou barvu mají moje vlasy!“ zvolala téměř pobouřeně. „Co vy jste to jenom za člověka?“

Potichu se zasmál, trochu sípavě a s náznakem trpkosti. „Jsem Jesse Jones - prostě Jesse Jones - nikdo víc.“

O hodinku později už věděl o dívce jménem Chris Laneová více.

Měla ve městě malý domek a vydělávala si jako švadlena.

Byla to patrně žena velice samostatná a bez jakékoliv falešné pýchy.

V malé kuchyňce rozdělala pod kotlem oheň a rychle uvařila vodu. Zatím donutila Jesseho, aby se vysvlékl a zabalil se do přikrývky. Nalila mu dva pohárky čehosi silného, co mu vehnalo do očí slzy a co mělo zahřát vnitřně.

Když pak seděl v horké vodě v sedací vaně, pořád si říkal, že je to děvče praktické a jak se vyzná.

Má u sebe doma cizího, nahého chlapa, pomyslel si. Vzala mi všechny šaty. - Co si o ní pomyslí lidé ve městě? Měl j sem jít do hotelu. Proč j sem se nechal tím děvčetem zlákat a proč teď u ní trčím v kádi s horkou vodou?“

Ale pak se při tom pomyšlení usmál.

Má rezavé vlasy, pomyslel si. Rezavé vlasy se náramně hodí k zeleným očím. I jinak na ní bylo leccos přitažlivé: dovede se energicky rozhodovat a poprat se všude, vždycky a se vším. Co je to za děvče?

Jedno je jasné: Chris Laneová je zvláštní děvče, na kterou neplatí všeobecná měřítka.

Pomalu, s blahodárnou úlevou, se vkrádala do jeho hubeného, pevného a pružného těla i únava. Jessovo tělo bylo uvyklé nejen mimořádné námaze, ale bylo schopno i bleskurychlých reflexů.

Téměř se sesunul do horké vody.

Ale vtom ode dveří zaslechl otázku: „Sedíte ještě ve vaně?“

„Jasně,“ řekl.

„Tak zůstaňte sedět, protože jdu dovnitř.“

Přišla s náručí plnou spodního prádla, ponožek, kalhot a košil.

„Tohle jsou věci po mém otci,“ řekla. „Měl asi vaši postavu. Z vašich věcí, Jesse, se už nedá použít téměř vůbec nic.“

„Jo, moje hadry byly špatné a staré. Jsem totiž tramp, abyste věděla, Christino. Už dávno si chci koupit nové šaty, jenže mi k tomu chybí peníze.“

Položila věci na židli a strnule se na něj zadívala.

„Když člověk nemá peníze, musí pracovat a nějaké si vydělat,“ řekla najednou. „A já mám dojem, Jessi, že vy byste si dokázal vydělat peníze v těch nejrůznějších

oblastech. Proč to neděláte?“

Vězel až po bradu v horké vaně a skráně, zarostlé strništěm vousů, měl plné mýdlové pěny.

Široce se usmál a ukázal prsty pokryté pěnou.

V šedivých očích měl bezradný výraz, jako by naslouchal nějakému vnitřnímu hlasu a nedokázal pochopit, co cítí.

„Nóóóó,“ protáhl, „to se - to se nedá tak jednoduše vysvětlit. Já - to prostě nikde nevydržím dlouho. Mám tam na severu jednu hvězdu - náramně velikou hvězdu. - Jedna šamanka Yaguiů mi kdysi v Mexiku řekla, že ta hvězda je moje. Každý člověk má jednu hvězdu, a proto je jich tolik. Moje hvězda je daleko na severu. Takže proto jedu vždycky dál. Nedokážu to vysvětlit líp, Chris.“

Pomalu přikývla.

„Už chápu,“ zamumlala. „ Je to dokonce dost dobré vysvětlení.“

A po těch slovech vyšla ven. Dveře zavřela ne zrovna jemně.

„Budete-li hotov během deseti minut,“ řekla, „bude už na stole jídlo.“

„Jsem hotov,“ zamumlal.

* * *

V kuchyni bylo velice útulno. Tak, jak se to sluší na domácnost, kterou vede samotná žena.

A vonělo tu dobré jídlo.

Christina stála u sporáku, ale obrátila se k Jessi Jonesovi a dívala se na něj nejen kriticky - ne, cítil, že si ho ještě jednou pozorně prohlíží, hodnotí ho a snaží se proniknout do jeho nitra.

Protože byl pro ni jistě v mnohém směru záhadou.

Tvrdí o sobě, že je tramp, který putuje za svou hvězdou

daleko na severu - nebo se alespoň svoje potloukání světem pokouší tímhle důvodem vysvětlit.

A pak se najednou zasadí o záchranu života dvou chlapců, ačkoliv je tady v kraji docela cizí.

Navíc nevypadá jako zkrachovalá existence, jako chlap, který se stal tulákem z neschopnosti, ale jako muž, který by se všude dokázal prosadit, jen kdyby chtěl.

„Vypadáte vyhladověle, Jessi," řekla náhle.

„Taky že jsem," odvětil. „Všechno jídlo mi došlo už včera. - To oblečení po vašem otci mi padne skvěle. Budu na ně dávat pozor, dokud se neobleču za vlastní peníze. - Co byl váš otec zač, Chris?"

„Byl tady šerifem," odpověděla a obrátila se ke sporáku.

„Posaďte se ke stolu, Jessi," prohodila krátce přes rameno, pak naplnila mísu a odnesla ji na stůl.

Sama si sedla proti Jessemu a když se pustili do jídla, všimla si, že nejí jako neotesaný kovboj, ale že by neudělal ostudu ani u generálského stolu v důstojnické jídelně armády.

A ačkoliv jeho táhlá řeč prozrazovala Texasana, hovořil jasně a přesně.

A takový člověk že by byl trampem? Najednou si zase vzpomněla, jak velice mu záleželo na tom, aby se neztratila jeho zbraň. Takže pistolník! Možná na útěku?

Náhle řekl: „Rezavé vlasy se mi k zeleným očím líbí nejvíc. A jste taky o něco starší, Chris, než jsem si zpočátku myslel. Jste velice pozoruhodná samostatná mladá žena. Neuškodí vaší pověsti, když si k sobě do domu vezmete cizího chlapa a staráte se o něj?"

„K čertu s dobrou pověstí!" odpověděla. „V tomhle městě ani v širokém okolí není jediného člověka, na jehož mínění by mi nějak moc záleželo. To jste řekl přesně, Jessi. Jsem docela samostatná, a nikomu nemusím za nic skládat účty." Chvíli jedli mlčky.

„Ale něco vás přece jenom štve," zamumlal potom. „Říkala jste, že váš otec tady byl šerifem. - Zemřel?"

Přikývla. „Ano, byl tady šerifem. Jednou v noci spadl opilý do řeky a utopil se. Od té doby ve Wild Riveru není šerif."

„Kdy se to stalo - to neštěstí s vaším otcem?" zeptal se Jesse po chvíli, když byli hotovi a popíjeli kávu.

„Před třemi lety," řekla.

„Hodně pil?"

„Ne, až narazil na Todhuntera Kingfishera. Měl jen odvahu, hrdost a šerifskou hvězdu - a samosebou svůj revolver. Jenže byl na všechno docela sám. Lidi v tomhle všivém městě a všivém kraji mu nepomohli. Musel Todhuntera Kingfishera držet v mezích sám. Nedokázal to. Prostě narazil. A tak se opil a spadl do řeky. - To je všechno. A už o tom nechci mluvit."

Udělala odmítavý posunek.

Jesse pomalu přikývl.

„A přesto jste udělala všechno, abyste zachránila Kingfisherovy syny," zamumlal.

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že je někde na svých pozemcích v nějakém vzdáleném pasteveckém táboře," odpověděla. „Jeho kluci jsou vždycky přes zimu ve městě a chodí tady do školy. Bydlí u starého učitele, ale vždycky od něj utečou. Na hlavní Kingfisherův ranč je to pětadvacet mil cesty na sever."

Poslední slova pronesla způsobem dost ironickým.

Ale Jesse Jones přikývl. „To je fajn," řekl. „Tak to se tam cestou podívám. Věci po vašem otci dostanete zpátky, hned jak si obstarám nové. - Chris, díky za všechno, za koupel, za jídlo a..."

Zmlkl a zamířil ke dveřím. Jenže i ona se rychle zvedla a vykročila s ním.

„A za co ještě?" zeptala se klidně. Vzhlédla k němu. Byl

o celou hlavu vyšší než ona.

Položil jí ruce na ramena, sehnul se a políbil ji. Líbal ji dlouho a ona mu náhle obepjala šíji pažemi.

Když se pustili, zamumlal: „A za tohle děkuju taky. Je dobré vědět, že na světě jsou ještě ženy - pro které by stálo za to...“

Zmlkl a vyšel ven. „...pro které by stálo za to co?“ zeptala se za ním.

„Jsi fajn, Chris,“ odpověděl. „Ale já jsem jenom tramp, který putuje na sever.“

Pak vyšel z domku a brzy jí zmizel z očí.

Na straně domku byl malý polozastřešený přístavek. Vyvedl odtamtud svého koně, nasedl a zamířil na ulici.

Zmizel v noci.

* * *

Přes sedlo měl přehozený i plášť do deště, takže když vyjel Jesse Jones na sever, cestou, která začínala na břehu řeky, ale brzy za městem už se změnila jen v stezku s vymletými kolejemi, nechybělo mu vlastně nic.

Noc byla zpočátku velice tmavá, deštivá a sychravá. Ale před půlnocí se vyjasnilo. Nebe se vyčistilo a hvězdy se zářivě třpytily.

Jesse Jones se zastavil, aby si prohlédl svou hvězdu na severu.

Zeširoka se usmál pod krajem svého klobouku a zamumlal: „No, až budu dost daleko na severu, začne mi určitě být zima a obrátím se ke svojí hvězdě zády a pojedu na jih. A na sever už mě nezláká nic, protože jsem ho už viděl.“

Klidně jel dál, dostal se až k rozcestí a přečetl si v měsíčním světle, co bylo napsáno na ceduli:

»Kingfisherův ranč. Na pozemek lze vstoupit jen s

povolením.«

Jesse nezaváhal a pokračoval po odbočce dál, směrem ke Kingfisherovu ranči.

Asi hodinu po půlnoci už měl Jesse Jones za sebou patnáct mil. Napravo od cesty objevil malou chatrč se dvěma ohradami. Pomalu k nim zamířil. Ohrady byly prázdné. V jedné z nich byl ochranný přístřešek.

Jesse se svým šedým valachem pod něj zajel, odsedlal jej a přehodil přes něj přikrývku.

Pak vešel do domku, škrtl sirkou a objevil tři lůžka, která ovšem byla prázdná. Byla to typická chatrč, jaké staví rozlehlé ranče na vzdálených pastvinách.

Jesse Jones si vzal dvě přikrývky, vyzul si holínky a uložil se ke spánku.

Před usnutím myslel na to zvláštní děvče - na Christinu Laneovou.

* * *

Když se probudil, byl už den.

A nebyl v chatrči sám. Byli u něj dva muži a vypadali jako pěkně ostří a vzteklí hoši. Bylo na nich vidět, že jsou ospalí a vyhladovělí. Byli zarostlí a nemytí.

Jeden zamířil revolverem na Jesse Jonese a řekl: „Víme, že máš pod polštářem bouchačku. Ale ani se jí nedotýkej. – Vstaň!“

„A co pak?“ zeptal se Jesse Jones mírně.

„Kdo jsi, odkud jsi přišel a co děláš tady na pastvině, kam mají cizinci zakázaný vstup? To si myslíš, že je to tady nějaký hotel, kde se může ubytovat kdejaký pobuda?“

Muž vychrlil ta slova velice tvrdě.

„Chci k panu Kingfisherovi,“ prohlásil Jesse Jones. „A nebuďte na mě tak nabroušení. Jinak vám Kingfisher dá ufiknout hlavy.

Nedáme si kávu? O to byste se měli postarat. Pěkný ohýnek támhle v kamnech a…“

Dál se nedostal, protože ti dva byli mnohem ráznější a z nějakého důvodu i podrážděnější než čekal. Ti dva chlapíci byli zřejmě strážcové hranic pozemku – pistolníci s dvojnásobně vysokým platem. Jistě měli rozkaz pěkně tvrdě zatočit s každým vetřelcem.

Jako na povel se vrhli na Jesse Jonese a onen chlap, který měl revolver připravený k výstřelu, jím teď udeřil. Ale nezasáhl přesně. Hlaveň revolveru způsobila Jesse Jonesovi jen malou oděrku na čele.

A pak se strhl divoký souboj, protože Jesse Jones vybuchl. Jinak se to ani nedalo nazvat.

Ti dva chlapíci se uměli bít. Kdyby to nedokázali, nedostali by místo, které měli. Byli divocí a bezohlední.

Zakrátko nato nezůstalo v chatrči nic v kuse. Několikrát se pod nárazem těl zachvěly zdi domku tak, že to vypadalo, že se chajda každou chvilku zřítí.

Jesse Jones na svých krušných cestách už často bojoval s muži buď v zapadlých táborech nebo noclehárnách, v salonech i jako voják za občanské války. Prošel už nesčíslnými souboji a naučil se vyhrávat.

Jenže tihle dva chlapi prošli nebo projeli zřejmě stejně krkolomnými cestami jako on. Několikrát ho dost nehezky zmáčkli.

Ale pokaždé se mu podařilo vyklouznout. Nakonec se mu povedlo jednoho z chlapů tvrdou ranou vyřadit na delší dobu ze rvačky.

Druhého muže vyhnal přesně mířenými ranami ze dveří a pronásledoval jej.

Jenže pak to nečekaně dostal od třetího muže, který ještě seděl v sedle. Ten muž na něj prostě najel. Kůň odhodil Jesse Jonese stranou. Odletěl až ke stěně domku a sesypal se k zemi. Lapal po dechu. Náraz to byl pěkně

tvrdý, a tak zůstal dřepět u zdi a vzhlédl na jezdce.

Byl to nepochybně šéf - muž, který vydává rozkazy a je zvyklý, že se jeho rozkazy pečlivě plní.

Byl to vysoký, tmavý a urostlý muž na vraném koni.

„Copak si neporadíte ani se zatraceným vandrákem, který se vám nakýbluje do domku?“ zeptal se pohrdavě obou chlapů. Protože ten, kterého Jesse vystrčil ze dveří, se mezitím postavil a ten, který v chatrči spadl na zem, se vypotácel ven.

Byli pěkně zřízení.

Jenže to byl Jesse Jones ještě víc.

Z šatů, které mu dala Christina Laneová, už nebylo použitelného zhola nic. Krvácel z tržných ran a odřenin a krev mu tekla i z nosu.

Jesse Jones se pomalu narovnal. Opíral se o zeď chatrče.

„Nechtěli byste už konečně přestat?“ zeptal se udýchaně.

Dívali se na něj nenávistně.

„Cizincům je pobyt na tomhle pozemku zakázán,“ řekl jezdec suše. „Tudy nikdo nesmí ani projet. Už nám ukradli příliš mnoho dobytka. Tuto zimu to bylo obzvlášť zlé. Chlapče, měl ses téhle pastvině radši vyhnout velikým obloukem.“

„To neudělám,“ odpověděl Jesse. „Chci k panu Kingfisherovi. Nechtě mě jet.“

„Copak mu chceš?“

„To řeknu panu Kingfisherovi.“

„Řekneš to mně – teď hned a tady, na místě! Jsem předák. – No tak, povídej!“

S Jesse Jonesem to bylo zvláštní. I kdyby ho to mělo stát život, nedokázal se podvolovat, poslouchat, podřídit se.

„Nechtě mě jet,“ řekl. „To, co musím panu

Kingfisherovi říct, je čistě soukromá věc. Do toho nic není ani jeho předákovi.“

Ten nic neřekl a jen si ho prohlížel přimhouřenýma očima.

Pak se obrátil ke dvěma jezdcům. „Přiveďte koně z ohrady a nasedněte do sedel. Pak toho tvrdohlavce vyžeňte koncem lasa z naší pastviny a nechtě ho jít po svých, rozuměli jste?“

Oba chlapi se sebrali a zmizeli za rohem chatrče, aby přivedli koně.

Jesse Jones ale zíral na jezdce.

„Ty blázne!“ řekl. „Co z toho máš, že mě tak hulvátsky vyženeš? Nejsem žádný zloděj. Měl bys už konečně přestat vyskakovat. – Jinak…“

V té chvíli předák uchopil do ruky býkovec. Byl to výmluvný pohyb. Svědčil o tom, že na této pastvině neznají s cizinci žádné slitování.

Jenže tu Jesse Jones použil jeden ze svých triků.

Byl to indiánský trik nazývaný také puma.

Spočíval v jediném zasyčení pumy. Kdo jednou takový skřek zaslechl, ví, co to je husí kůže a uvěří, že člověku se mohou zježit hrůzou vlasy na hlavě.

Koně takový zvuk ovšem dočista poplaší.

A ani kůň, na kterém seděl předák, nebyl výjimkou. Protože nemohl objet chatrč a navíc se výkřik pumy ozval přesně před ním, začal se točit dokola jako vyděšená kočka.

A pak se staly najednou dvě věci.

Předák vyletěl ze sedla. I když určitě dokázal jezdit na koni a zkrotil by i toho nejdivočejšího, na takové překvapení prostě nebyl připraven.

Spadl ze sedla, zatímco kůň divoce poskakoval do stran a dozadu.

To byla jedna věc.

Další se odehrála ve stejnou chvíli a stejně rychle.

Jesse Jones uskočil stranou, protože nechtěl být zasažen vyhazujícími zadními kopyty. Tak se dostal až těsně ke krku poskakujícího koně.

Bleskurychlým pohybem sáhl po pažbě pušky, trčící z pouzdra u sedla.

Jesse Jones se zase bleskurychle otočil a mezitím stačil nabít zbraň dokonale nacvičeným pohybem.

Nezaváhal ani na desetinu vteřiny.

Protože předák, který se válel po zemi, se levačkou trochu podepřel a z této polohy na něj vystřelil z revolveru, který stačil vytáhnout už během svého pádu.

Předák měl smůlu. Kulka jen Jesse Jonesovi rozcupovala natržené šaty ve výšce žeber.

Druhou kulku už nestačil vypálit.

Jesse jej zasáhl.

Utíkal dál doprava, aby se podíval, co se děje v ohradě. Oba jezdci, kteří tam nasedli a zaslechli rány, jej teď spatřili i s puškou. Věděli moc dobře, že stojící člověk s puškou je víc než jezdec na koni.

Nasadili koním ostruhy a přikrčili se co nejvíc k šíjím koní. Koně pak na vzdálenějším konci ohrady přeskočili přes břevna. Jezdci chtěli za každou cenu odtud.

Jesse Jones je nechal jet, a když se obrátil a zadíval se na předáka ležícího na zemi, zmocnil se ho opět ten starý, smutný, důvěrně známý pocit.

Zase jednou ho jeho pýcha svedla k souboji.

Proč tomu předákovi neřekl všechno?

Bylo to tím, že ho předtím tak zřídili ti dva?

Jednal z pokořené hrdosti, ze vzteku a z touhy po odplatě, nebo jako rebel proti svévolné moci?

Zpytoval svědomí.

Ale jasnou odpověď najít nedokázal. Zřejmě to byla směs všech těch tří pohnutek.

Vrátil se k předákovi a zjistil, že je mrtev.

Mrtev! To zjištění jím otřáslo a musel se zhluboka nadechnout.

Půl minuty tak stál nehnutě, měl svěšenou hlavu, ve které mu vířily myšlenky plné hořkosti.

Jak snadno se člověk v divočině a v tvrdé prérii dostane do zapeklitých situací?

Upustil pušku na zem. Vešel do chatrče a sbalil si své věci.

Když opět vyšel ven, měl už kolem beder zase pás s revolverem a náboji.

Obešel domek, zamířil k ohradě a osedlal tam svého šedého valacha. Když chtěl nasednout, zaregistroval koutkem oka na rohu domku pohyb. Otočil se, přikrčil a vytáhl zbraň. Udělal to neuvěřitelně rychle.

Ale onen muž na rohu chatrče měl revolver připravený ke střelbě.

Přijel zřejmě docela tiše na koni, u mrtvého sesedl a pak se tady objevil docela nečekaně. Protože Jesse Jones si počínal při sedláni koně hlučně a zvíře neustále podupávalo, nemohl nic slyšet.

Než se dostal k výstřelu, muž na rohu domku zmáčkl. Jesse ucítil nad pravou klíční kostí palčivou bolest. Kdyby se při otáčce nesklonil tak nízko, zasáhla by ho kulka ne nad ramenem, ale přímo do prsou.

Nevztyčil se, ale vrhl se dopředu.

Dřív, než dopadl po celé délce na zem, vystřelil a zahlédl přitom druhé zablýsknutí z hlavně. Převalil se doprava, zůstal ležet a znova vystřelil na muže, který k němu vrávoral jako opilec a pořád před sebe střílel do země, protože už nedokázal hlaveň revolveru zdvihnout.

Vtom onen muž upadl.

Jesse vstal, popošel několik kroků a přikrčil se. Znovu si nabil zbraň. Pak prohlédl muže. Žil, ačkoliv Jesse jej

zasáhl dvakrát.

Byl to vysoký muž, téměř obr. Měl světlé vlasy a široký obličej. Na sobě měl obnošené pastevecké šaty, ale podle drahých holínek šitých na míru a podle zlatých hodinek, které vyklouzly z kapsičky vesty a ležely teď na zemi, Jesse poznal, že tenhle muž není jen obyčejným kovbojem.

I tenhle muž musí být šéf. Možná dokonce i šéf mrtvého předáka?

Ale to by pak tenhle člověk musel být sám Todhunter Kingfisher.

Otevřel teď oči a zadíval se na Jesseho. Pár vteřin se musel vzpamatovat a pak řekl: „Och, ty darebáku, proč jsi zabil mého předáka Sida OHearru a teď i mě? Kdo tě najal, ty lumpe?“

Když to Jesse Jones zaslechl, byl si už konečně jist. Takže tohle je Todhunter Kingfisher - velký neomezený pán tohoto kraje.

Tohle je tedy člověk, který má pod kontrolou obrovské území, který na něm despoticky vládne a brzdí tím pokrok.

„Vy blázne!“ řekl mu Jesse. „Ten nelidský systém, který jste tady zavedl, přivodil váš konec. Vy blázne! Zachránil jsem z řeky vaše syny, když je už už měl smést příval ledových ker. Byl jsem na cestě k vám a chtěl jsem vás požádat o nové šaty. Myslel jsem si, že na to mám docela právo.

Ale pak se mě pokusili zmlátit dva jezdci, a když se jim to nepodařilo, objevil se jejich předák a teď i vy. A tak se smůla zvětšovala, rostla a rostla jako lavina. – Vážený pane, zničil vás vlastní systém, protože jste se zhurta pustili do člověka, který údery musel vracet – ano, musel! Dám vám na rány obvazy a odvezu vás do města k doktorovi.“

* * *

Bylo pozdní odpoledne, když dorazil s těžce raněným Todhunterem Kingfisherem k hotelu.

Seběhl se hlouček lidí a ven vyšel i majitel hotelu se svými černými pomocníky.

„Odneste pana Kingfishera do pokoje a dojděte pro doktora," řekl Jesse Jones mužům. A když zaváhali, dostal jeho hlas temný a chladný nádech. „No tak, bude to?"

Hoteliér, jeho černoch a pár dalších mužů se pohnulo. Odvázali Todhuntera Kingfishera z koně. Kingfisher byl v bezvědomí. Starý muž, který stál poněkud stranou, se najednou nahlas zeptal: „Kdo ho tak zřídil? Byl jste to vy, mladíku? I vy jste zřejmě raněn."

Oči všech se upřely na Jesse Jonese.

„Ano," řekl Jesse, „trochu jsme si vjeli do vlasů. Nejprve s jeho lidmi a pak s jeho předákem a nakonec s ním. Došlo k souboji, protože nejsem z těch, co..."

Zmlkl a nevyslovil to. Ale občané města to vytušili z jeho pohledu a z toho, jak zkřivil ústa. Vycítili opovržení. Ani jim nemusel nahlas říkat, že nepatří k nim, k malým, zbabělým lidem, kteří se jen hrbí a kterým vnutil jeden mocný rančer systém své absolutní vlády a bezohledné síly.

Zírali na něj a nedovedli to vůbec pochopit, natož tomu uvěřit.

Todhunter Kingfisher, pro kterého jezdí více než padesát honáků a který má přes dvacet tisíc kusů dobytka a tisíc koní, ten, jehož předák a tvrdí pistolníci se starali, aby nikdo nezapochyboval o jeho absolutní moci, ten že by podlehl jedinému člověku?

„Co je s jeho předákem Sidney OHearrou?" zeptal se čísi pronikavý hlas.

Opět napjaté ticho.

„Je mrtev," odpověděl Jesse unaveně. „A teď už konečně odneste Kingfishera do postele a dojděte pro lékaře. – No tak, hněte sebou!"

Poslechli.

Všichni ostatní, kteří nenesli muže v bezvědomí do hotelu, se zaraženě dívali na Jesse Jonese.

Seděl ještě pořád na koni a pozoroval je s trpkým opovržením.

„Co hledíte, jako bych měl dvě hlavy?" řekl. „Myslíte si snad, že jsem to udělal kvůli vám? Asi si myslíte, že jste konečně volní, že už nemusíte žít ve stínu velkého Kingfishera. Najednou nemáte pocit strachu a myslíte si, že město má teď náramné šance.

Vy blázni! Vždycky se najde nějaký nový Kingfisher, který vás, zbabělce, srazí na kolena.

Vsadím se, že na to brzy přijdete. Neznám poměry v tomhle kraji, ale vím, že vždycky všude existuje někdo, kdo chce všechno kolem podupat. Takový chlap vždycky nahradí svého předchůdce. A vy zůstanete napořád jako hloupé ovce, jestli se konečně neprojevíte jako společenství lidí. Jestli nebudete hájit zákon, mír a bezpečnost a jestli nebudete plánovat do budoucna a nebudete myslet na blaho celého kraje. - Ale proč o tom vlastně s vámi mluvím? Co je mi do toho?"

Obrátil koně.

Zamířil s ním k obchodu, ale vtom spatřil Christinu Laneovou. Ukázala na něj a řekla pevně: „Jsi zraněn, Jessi! Vždyť to vidím! Pojď ke mně domů, ať tě můžu ošetřit. Nech si ode mne alespoň trochu pomoci, Jessi."

Zaváhal a vážně se na ni podíval. Poznal, že je na jeho straně a že velice opovrhuje lidmi ve městě.

Ale včera udělala všechno pro to, aby zachránila Kingfisherovy syny. V tom se velice lišila od ostatních lidí.

Náhle přikývl. „Jasně," řekl, „budeš mi muset přilepit

náplasti na rány. – Taky – je mi líto, že šaty po tvém otci jsou tak strašně…“

„To vůbec nevadí,“ přerušila ho a vykročila napřed.

Když vešel do domu, vypadal unaveně a vyčerpaně.

„Pojď dál, Jessi!“ řekla. „Kam by v tomhle ubohém městě mohl jít chlap jako ty?“

Vešel.

O hodinu později mu už bylo lépe. Jeho rány byly ošetřeny. Mohl se umýt a dostal od Chris další šaty po jejím otci.

Najednou položil na stůl dvacet dolarů.

„Vzal jsem je z kapsy Todhunteru Kingfisherovi,“ řekl. „Napsal jsem mu ale do poznámkového bloku potvrzenku. – Chris, chtěl bych ti zaplatit. Nemohu od tebe nic přijmout jen tak. Ty šaty…“

Vypadala zamyšleně. Pak ale přikývla a vzala si peníze.

„No dobrá, a teď jsme si tedy kvit!“ řekla. „Nejsi mi nic dlužen. – Je ti lip?“

Neodpovídal, jen se napil horké kávy a pohodlně se usadil v kožené pohovce za stolem.

Seděla naproti němu a pozorně se na něj dívala.

„Dokázal bys na mě rychle zapomenout?“ zeptala se najednou docela klidně.

„Ne,“ odvětil, „rychle a snadno ne.“

„A vrátil by ses, kdyby tě k tomu nedonutily okolnosti?“

„Ne,“ řekl zase.

„To je zbabělé,“ řekla stroze. „A ta hvězda na severu, co si myslíš, že tě láká a nutí pořád jet dál - ta hvězda, to je jen výmluva. Tak si všechno jen ulehčuješ. Tak můžeš kdykoliv utéct. Najednou se ti prostě zazdá, že cítíš volání hvězdy na severu. A zmizíš si a necháš za sebou spoustu věcí nedotáhnutých do konce. Ani si nemusíš dát tu námahu někdy něco do konce dotáhnout.

Jessi, ta hvězda na severu je pro tebe jenom výmluva, je

to hvězda tvé zbabělosti.“

Čekala, že snad Jesse bude chtít něco říct. Ale jen se na ni podíval.

„Proč to se mnou nezkusíš?“ zeptala se ho najednou. „Prý bys na mě byl schopen zapomenout jen velice těžko. Ale proč to tedy nezkusíš se mnou? – A ještě něco! Osvobodil jsi tenhle kraj od Todhuntera Kingfishera a dal jsi lidem příležitost, aby rozhodli, co se svobodou. – Konečně je možné postavit most přes řeku.“

„Most?“ zeptal se Jesse užasle.

„Samozřejmě - most. Spojil by město a kraj na téhle straně řeky s východem - železnicí Union Pacific. Most způsobí rozmach, změnu, docela nové poměry. Todhunter Kingfisher dosud bránil výstavbě mostu. Ani můj otec v té věci neuspěl.

Teď Kingfisher vypadl, jeho předák rovněž. A co si myslíš, že se v tomhle kraji stane teď?“

„To se mě netýká,“ zamumlal.

„Jo, protože ty musíš putovat za svojí hvězdou, která svítí na severu a která tě láká. Máš to náramně jednoduché. A nemáš odvahu to se mnou zkusit. Tenhle svět tě asi pořádně zklamal, co, Jessi Jonesi?“

„Všude se jenom zapletu do soubojů,“ zamumlal. „Jedu vždycky dál. Jenže tam na pastvině leží v chatrči mrtvý předák. - Mrtvý! To jsem nechtěl, jenže on mi nedal jinou možnost. A tak to asi bude navždy. Vždycky se najde nějaký Kingfisher. I tady se brzy objeví další. Kdybych zůstal tady, musel bych být buď proti němu, nebo s ním. Proto pojedu dál. Je mi líto, Christino. Připravil bych ti jenom trápení, kdybychom zůstali spolu. Nejmenuji se jenom Jesse Jones. Jsem Jesse Jones Ringold!“

Když to řekla, pochopila všechno mnohem lépe. Už se nedivila, že zachránil dva chlapce z rozbouřené řeky a že si poradil s Todhunterem Kingfisherem a jeho ostrými

hochy.

„Ty jsi ten pistolník Jesse Jones Ringold?“ zeptala se podivně klidně.

Přikývl. „Naše rodina z Texasu je slavná, co?“ zeptal se s kyselým úsměvem. „Spousta Ringoldů byla pistolníky, někteří se stali dokonce i bandity. Moje sláva jako pistolníka mi nedovolila, abych se někde zdržel příliš dlouho.

Proto jedu pořád na sever, tam, kde svítí moje hvězda. Jenže můj osud je už zřejmě od počátku předurčen - zřejmě z něj není úniku. - Chris, jsi báječná žena. Velice se blížíš mojí představě o ženě, jakou bych si jednou chtěl vzít. A možná jsi dokonce ještě lepší. Ale z nás dvou nebude pár.

Jsem Jesse Jones Ringold, pistolník, a mnozí lidé mi nemohou přijít na jméno. Bojí se mě, nenávidí mě a leckterý darebák by si mě rád najal pro svoje zájmy. Chtěli, abych zkrotil bujná města, dopadl zločince, bojoval za zbabělce a slabochy - tak jako v tomhle městě. Ale přesto jsem pro lidi něco jako tygr. Nikdo ze mne nesejme odpovědnost, když musím zabít člověka - například tak, jako předáka Sidney OHearru. Ale teď už raději půjdu.“

Vstal a vzal opasek s koltem z opěradla židle. Když si opasek připínal, byl jeho obličej bez výrazu – jen kolem úst se mu táhla hluboká čára.

Christina Laneová seděla bez pohnutí u stolu. V očích jí to jiskřilo.

„Povinností silných je chránit slabší. Tak už to příroda zařídila. To se dá pozorovat mezi všemi živými tvory. Ale já tě nebudu dál prosit, Jessi. Nebylo by to k ničemu říkat ti, že bych s tebou šla bosá kamkoliv. Už ti rozumím. – Hodně štěstí! Jeď si za svou hvězdou na severu. Jednou přijdeš na to, že je to jenom zbabělý útěk. Otočíš se a postavíš se věcem tváří v tvář. Pak se na nějakém místě

zastavíš a zůstaneš tam. Možná se dokonce jednou vrátíš sem, do Wild Riveru. Jsem tady.“

Řekla to všechno klidně. Ale přesto mu to proniklo hluboko do duše a utkvělo v ní. Musel ztěžka polknout.

Pak vykročil ke dveřím.

Když se ohlédl přes rameno, pořád ještě seděla vzpřímená jako svíce a se zdviženou bradou klidně na židli.

V jeho pohledu se objevila hluboká lítost.

Vyšel ven.

Před domem přistoupil ke svému koni a nasedl. Zamířil ulicí až k veřejné stáji.

„Dejte mému koni všechno, co potřebuje,“ řekl štolbovi. „Lehnu si nahoře do sena. Musím si chvíli pospat.“

„Jistě, pane,“ řekl štolba. „Ale nemusíte spát na seně. Město by vám rádo uhradilo ten nejlepší pokoj v hotelu a ještě spoustu dalších věcí. Všechny jste nás zbavil pokořující síly, která…“

„Já vím,“ přerušil ho Jesse unaveně. „A teď byste mě i s mým revolverem chtěli získat na svou stranu. Dobře byste za to zaplatili, já vím.“

Nechal udiveného muže stát a vyšplhal se po žebříku do podkroví.

„A dobře valacha vytřete,“ zavolal ještě shora.

Za chvíli už ležel v seně a upadl do hlubokého spánku.

* * *

Spal až do následujícího dopoledne.

Když slezl ze seníku do předsíně veliké stáje, spatřil, jak na bedně s krmivem sedí dva chlapíci. Vstali a ostražitě si ho prohlíželi.

Podíval se na ně. Ostří hoši.

„Máte laskavě přijít k panu Kingfisherovi,“ řekl jeden z

těch dvou. „Pan Kingfisher vás žádá o rozhovor. – Rozuměl jste? Prosí vás!“

„Copak se vám na tom něco nelíbí?“ zeptal se a jasně postřehl, jak se oba muži napjali. Ale respektovali ho. Báli se ho.

„Jsme placeni za to, že jezdíme pro pana Kingfishera a plníme jeho rozkazy,“ řekl jeden z mužů mírně. „Nechceme se dostat do sporu s vámi, pane. Vůbec nezáleží na tom, jestli se nám něco líbí, nebo ne.“

„Přijdu,“ odvětil Jesse stroze a odvrátil se k nim zády.

Pak vyjel ze stáje na ulici a zamířil k hotelu.

Když přivázal koně k sloupu, sledovalo ho mnoho párů očí. Zvědaví byli nejen občané města. Touto dobou tady bylo i mnoho jezdců a vozů, ve kterých sem přijeli lidé z nejrůznějších koutů okolí.

Kingfisherův průšvih se musel roznést strašně rychle. A tak sem přijeli všichni ti, kdo žili v jeho stínu nebo těsně na jeho okraji.

Jesse se opovržlivě usmál.

Jednomu z nich, pomyslel si, se teď určitě zdá, že nadešla jeho chvíle a začne se teď rozpínat. – Jenže po tom mi nic není.

Vešel do hotelu. Vrátný stál u recepčního pultu a horlivě ze sebe vysypal: „Je to pokoj pět – rovnou nahoru a na chodbě nalevo.“

Jesse vyšel nahoru.

Před uvedeným pokojem trochu zaváhal. Lehce zaklepal a hned zároveň otevíral dveře.

V pokoji byli oba muži, kteří za ním přišli do stáje. Todhunter Kingfisher ležel v posteli, ale horní polovinu těla mu podložili polštáři, takže si Jesseho všiml ihned, jakmile vstoupil.

Když Jesse chtěl za sebou zavřít dveře, pronesl Todhunter Kingfisher sípavě: „Nechtě dveře otevřené,

příteli. – Chtěl bych si totiž s vámi promluvit o samotě.“

Jesse poslechl a zastavil se vedle dveří. Oba muži vyšli ven. Revolvery nesli velice výmluvně. Byli to pistolnici, ale vypadali, jako by se vyznali i v dobytku.

Zavřeli za sebou dveře.

Pak zůstali Kingfisher a Jones o samotě. Jesse Jones stál ještě pořád u dveří.

Dívali se jeden na druhého.

„To byl Ben Wabra a Larry Callaghan, můj druhý a třetí předák,“ řekl pak Todhunter Kingfisher. „Přijeli sem pro pokyny a přivezli s sebou dvacet jezdců. Poslal jsem jezdce zpátky ke stádům.“

Zmlkl, udělal přestávku, která měla dát Jessemu příležitost, aby něco řekl. Ale Jesse mlčel.

Chvíli se na sebe oba muži dívali.

Kingfisherovy oči plály horečkou. Ale měl jasný rozum, i když byl zesláblý a vyčerpaný. Ztratil hodně krve. Ta jiskra v jeho očích byla výsledkem neuvěřitelné energie, která v onom muži dřímala.

Na čele se mu perlily kapky potu. Jesse Jonesovi bylo jasné, že ten muž bojuje jeden ze svých nejtěžších životních soubojů. Chce totiž zůstat při vědomí a nasadit všechen svůj rozum. To teď pro něj bylo nesmírně těžké. Ale Kingfisher byl obr nejen po tělesné stránce.

Najednou se rozhovořil tak rychle, jako by mu nezbýval čas.

Řekl: „Mí dva synové... Děkuji vám, Jessi Jonesi. Už jsem se samozřejmě všechno dozvěděl. Zachránil jste mé syny před jistou smrtí. A pomohla vám jen Christina Laneová. Je to hrozné, jak mě tady lidé nenávidí. A moje kluky musí zachránit nějaký cizinec a zrovna Chris Laneová. Jsou už docela v pořádku. Leží v posteli s pořádným nachlazením, musí se potit a dostávají čaj. My, Kingfisherové, jsme tady načisto vyřízení. A můj předák

Sid OHearra udělal obrovskou chybu, když vám chtěl dát i se svými dvěma jezdci za vyučenou, a vy jste byl nucen…“

„To je v pořádku, pane Kingfishere,“ přerušil ho Jesse. „Co chcete? Proč jste mě k sobě zavolal? Chtěl jste mi poděkovat? To není třeba! Než jsem vás dovezl do města, vzal jsem vám z peněženky dvacet dolarů. Do vašeho poznámkového bloku jsem vám napsal potvrzenku. Jistým způsobem náhrada výdajů. Nejste mi už nic dlužen.

A ty dva kluky jsem zachránil rád. Ti nemohou za to, že jejich táta tady vládne takovým způsobem a že ho všichni lidé nenávidí, nebo se ho alespoň bojí.

Ale stejně jste blázen, Kingfishere! Vaši synové budou žít v jiné době, v době, kdy už nebude rozhodovat osobní síla a moc, ale síla zákona. Vaši synové budou mít v tomhle kraji jen nepřátele, pane. Namísto toho, abyste svým potomkům vytvořil co nejvíce přátel, odkážete jim jen samé nepřátele. Nechali by je ze zbabělosti nebo z nenávisti k vám utopit, pane. Nad tím byste se měl zamyslet.“

Po těchto slovech se chtěl Jesse obrátit.

Ale Kingfisher řekl rychle: „Neodcházejte, Jessi Jonesi! Zavolal jsem vás sem, abych s vámi uzavřel obchod.“

„Obchod?“ zeptal se Jesse udiveně.

„Ano,“ řekl Todhunter Kingfisher. „Začněte pracovat pro mne. Mám dvacet tisíc kusů dobytka. Kdysi jsem měl plán vlastnit padesát tisíc. Jenže toho jsem se už vzdal. Řekl jste to správně, Jessi Jonesi. Zanechal bych svým synům jen svět plný nepřátel. Chtěl jsem si vybudovat království. Nedobytný hrad. Jenže jediný pistolník stačil k tomu, aby mě vyřídil. – Jessi Jonesi, víte, co se stane, jestli mi nepomůžete?“

Trochu se zadýchal a zahořel vnitřním rozrušením.

Ale Jesse Jones mu neodpověděl.

A tak Todhunter Kingfisher řekl: „Ze všech stran se

sesypou na Kingfisherova stáda jako vlci na srnce uvízlého v hlubokém sněhu. Tak to bude! Dvacet tisíc kusů dobytka! Člověče, to bude pro lidi jako zlaté šílenství. Dlouho na takovou šanci střehli, všude za hranicemi, kam sahal můj vliv. A dokonce i mnoho z mých vlastních jezdců se k nim jistě přidá. Sjedou se sem všichni zloději dobytka z dalekého okolí. A s nimi se sem do kraje nahrnou osadníci a farmáři. Už je nedokážu zadržet. Ležím tady, protože jsem se dopustil osudového omylu. Pomozte mi, Jessi Jonesi. V životě jsem ještě nikdy nikoho neprosil o pomoc. Ale teď prosím! Kvůli svým synům! Potřeboval jsem patnáct let k tomu, abych to dotáhl na dvacet tisíc krav a abych vybudoval obrovský ranč.

Nejprve jsem musel bojovat s indiány, pak se sousedy, kteří mě pozemků chtěli zbavit. Přišel jsem o ženu a synové zůstali bez matky. Možná jsem se dopustil spousty chyb. Ale nesmí se stát, aby se to všechno sesypalo jenom proto, že nemám schopného předáka, a protože sám musím několik týdnů ležet v posteli, a tak rychle si nezajezdím.

Jsem poražený muž, to vím. Podstatně zmenším ranč a jednoho dne tady všude budou stát ploty, takže budu mít jen tu pastvinu, která patří k ranči. Státní pozemky si zaberou osadníci, protože osídlovací zákon jim k tomu dává právo. Možná pak několik osadníků přidružím ke svému ranči. Ale doba, kdy jsem majetky zabíral silou, ta je už nenávratně pryč. Dostal jste mě, Jessi Jonesi – a zároveň jste mi zachránil syny. Proto…“

„Proč důvěřujete zrovna mně? Proč si myslíte, že zrovna já bych byl schopen zachránit vaše stáda?“

Jesse se zeptal téměř jen tak mimochodem. A dodal: „Neznáme se. To, že jsem vás všechny dostal v souboji se zbraní, ještě neznamená, že jsem dobrý honák, že jsem čestný a… Och, mohl byste se ve mně splést, Kingfishere!

Najděte si muže, kterého dobře znáte!“

„Chci vás,“ řekl mu Kingfisher sípavě a bylo na něm najednou vidět, jak mu docházejí síly.

„Vynesl jste moje kluky z řeky, po které se valily ledové kry. K tomu je potřeba notný kus odvahy a cit a muselo v tom být i hodně hrdosti a současně i opovržení lidmi, kteří se na to všechno dívali, a nehnuli ani prstem.

Pak jste se bil s mými ostřílenými chlapy a nakonec se mnou. V peněžence jsem měl tři sta dolarů, jenže vy jste si vzal jen dvacet a ještě jste mi na ně napsal kvitanci do notesu.

Jessi Jonesi, považuji vás za čestného muže a za hrdého bojovníka, který si dovede vážit sama sebe. Věřím, že byste dokázal zvládnout partu tvrdých chlapů a že byste je dokázal vést. A můj instinkt mi napovídá, že jste prvotřídní kovboj. Jste Texasan. To je slyšet z vaší řeči. Ale i to, jak mluvíte, vás odlišuje od obyčejných chlapů z prérie. Hodně jste toho prošel a všude se dokážete prosadit. A určitě byste se nebál vyřídit si to s Al Houstonem a jeho bandou.“

„S Alem Houstonem?“ zeptal se Jesse a najednou zpozorněl a zostražitěl. Podobal se vlku, který zaslechl volání druha ze smečky.

„Alfonso Houston?“ zeptal se ještě jednou. „China-Houston?“

„Znáte ho - jenže kdo by o něm něco neslyšel,“ odpověděl Kingfisher. „Nejprve jsem si myslel, že patříte k němu, ale když jsem se dozvěděl, že jste moje dva kluky vytáhl...“

„To je v pořádku,“ přerušil ho Jesse. „Kde ten Houston vězí?“

„Někde v divokých kopcích na okraji mých pastvin. Jessi Jonesi, pomozte mi! Zachraňte má stáda! Chci prodat asi osmnáct tisíc kusů a nechat si jen dvě tisícovky.

Dostanete neomezené pravomoci a nastoupíte takříkajíc na mé místo. Za to dostanete podíl! Ne mzdu, Jessi Jonesi! Dostanete podíl! Deset procent z každého prodaného kusu. To by mohlo být víc než dvacet tisíc dolarů. A vydělal byste si je ani ne za šest měsíců. Je to dobrá nabídka, Jessi Jonesi, a dělám vám ji proto, že vám důvěřuji. Muž, který obětavě nasadil svůj život pro dva chlapce, se zachová jistě dobře i vůči svému společníkovi."

Jesse Jones ještě neodpovídal. Přecházel po místnosti, pak se zastavil u okna a chvíli se zadíval ven na ulici.

Spatřil spoustu osedlaných koní, viděl hloučky obyvatel městečka, skupinky cizinců, kteří sem přijeli. Viděl i muže, kteří se drželi stranou, jen postávali a přežvykovali sirku.

Všichni vyčkávali. Ano, všichni byli zvědaví, co teď těžce raněný Todhunter Kingfisher, který navíc přišel i o svého předáka, podnikne.

Jesse si pomyslel: Určitě je teď ve městě i některý z jezdců bandy Alfonsa Houstona. To je docela jisté.

Obrátil se a pohlédl na Todhuntera Kingfishera.

„Co říká doktor na vaše rány?"

Kingfisher hned neodpověděl. Zaváhal. Ale pak řekl klidně: „Levá noha zůstane chromá. Ale na koni se dá jezdit i s jednou nohou. To ta druhá rána je horší. Do sedla se jen tak nedostanu. A se silami jsem v koncích. Už vás nedokážu prosit déle, Jessi."

Ten k němu zamyšleně pokývl. V kouřově šedých očích měl směs lítosti, trpkosti a pochopení.

„Jmenuji se Jesse Jones Ringold," řekl. „Texaský pistolník Jesse J. Ringold, to jsem já, pane! Pořád ještě mi chcete to místo nabídnout?"

„Ano," řekl Kingfisher. „A teď také vím, že máte zkušenosti s hnaním stád. Povídá se, že..."

„Ano," přerušil ho Jesse. „A na Chisholmské cestě mi před léty ukradl malé stádo Alfonso Houston. Beru tu

práci, pane Kingfishere, za desetiprocentní podíl z každého prodaného kusu.“

Tu natáhl Todhunter Kingfisher pomalu zesláblou ruku přes přikrývku. Jesse ji přijal a zpečetil tím smlouvu.

Pak odešel ke dveřím a zavolal oba předáky dovnitř.

„Dá vám příkazy,“ řekl Kingfisher z posledních sil. „Bude místo mě vést ranč a má volnou ruku.“

Když to dořekl, upadl do bezvědomí.

Jesse se zadíval na oba předáky.

Řekli mu svá jména. Ben Wabra byl světlovlasý a chladný, skrznaskrz Texasan. Měl malý knírek, ale nebyl to hejsek, byl tvrdý a ostrý chlap.

Larry Callaghan byl typický malý, houževnatý, šlachovitý, rusovlasý Ir. Na první pohled vypadal mladší. Teprve, když si ho člověk prohlédl důkladněji, všiml si tvrdých rysů v jeho pihovatém obličeji, které svědčily o drsných létech, která měl za sebou.

„Jedeme!“ řekl Jesse. „Chci, abyste mi co nejrychleji ukázali, co patří ke Kingfisherovu ranči. Jak dlouho budeme potřebovat, než si všechno prohlédnu?“

„Týden nebo trochu déle,“ řekl Ben Wabra, Callaghan přikývl a zamumlal : „Přijde na to, jak dlouho zůstaneme v sedle a jak důkladně si to chcete prohlédnout, Jessi Jonesi.“

* * *

Když se všude rozkřiklo, že Jesse Jones nastoupil na místo Todhuntera Kingfishera, nikdo ve městě ani v okolí se tomu moc nedivil. Zase se jednou ukázalo, že Todhunter Kingfisher je člověk, který se o sebe umí postarat.

* * *

Trvalo to opravdu téměř týden, než si Jesse Jones všechno prohlédl, než se alespoň zběžně seznámil s Kingfisherovými jezdci a než si mohl udělat celkovou představu.

Zatím se počasí zlepšilo. Začalo pořádné jaro. Nebylo už tolik mokro a slunce začalo hřát. Všude se zazelenala tráva.

Když uběhl první týden, začal Jesse Jones dávat příkazy a vydával je tak, že Ben Wabra a Larry Callaghan hned poznali, že Jesse rozumí dobytku a ví, co je třeba na jaře udělat. Pochopili, že je to šéf, pro kterého řízení ranče nebude obtížnou záležitostí.

I oni se usilovně pustili do práce s pevným předsevzetím odvést dobré dílo. Rozhýbali mužstvo. Každý z nich měl k dispozici dva tucty jezdců. Zbytek kovbojů byl rozdělen na strážních stanovištích na hranicích pastvin.

Věci se začaly pořádně hýbat kupředu.

Jesse Jones byl najednou všude.

První úkol nebyl vůbec jednoduchý. Protože Kingfisherův ranč chtěl hnát na prodej osmnáct tisíc krav, rozhodl se Jesse Jones, že to provede ve třech várkách.

K nejbližší nákladní stanici Union Pacific to bylo asi tři sta mil. Takže s každým stádem bude třeba jít pět týdnů.

První úloha zněla: sehnat dohromady stádo šesti tisíc krav a dát se s nimi na pochod. Ben Wabra nebo Larry Callaghan budou to stádo hnát se dvěma tucty svých chlapů a zatím se bude shánět dohromady druhé stádo. Vydá se na cestu, jakmile se lidé vrátí. Pak se začne se sháněním třetího stáda.

Tak by to mělo běžet, a to znamená pro každého muže více než tři měsíce tvrdé práce v sedle. Honáci budou muset občas strávit v sedle denně i více než dvacet hodin.

Zvlášť zlé to bude v létě, když budou stádo trápit hejna

komárů, horko a prach. No prostě - na každého muže teď čeká malé peklo.

Každý to věděl, ale přesto nedal nikdo výpověď. To se zdálo Jessi Jonesovi do jisté míry podivné, protože Kingfisherovi lidé nebyli jen samí kovbojové. Byla mezi nimi i spousta pistolníků, tvrdých chlapů, kteří jsou za trochu větší mzdu ochotni bojovat s puškou, ale práce na pastvinách jim moc nevoní.

Zatímco Jesse Jones jezdil křížem krážem, všude organizoval a plánoval, uděloval rozkazy a kontroloval běh věcí, myslel často na Alfonsa Houstona. Jednoho krásného jarního dne potkal Alfonsa Houstona v kopcích, které tvořily východní hranici Kingfisherova ranče.

Byly to divoké kopce. Mohla se v nich ukrýt i malá armáda.

Jesse Jones jel po stopách malého stáda krav, které hnali dva jezdci do kopců. Bylo mu jasné, že to jsou zloději dobytka a že těch asi tucet krav ukradli. Protože stopa byla ještě čerstvá, pronásledoval je Jesse velmi opatrně.

Pak před jedním kaňonem krávy našel. Byly bez dozoru a vracely se patrně po své vlastní stopě zpátky, protože na širé pastvině bylo touto dobou příjemněji než mezi stinnými kopci.

Jesse vytáhl pušku z pouzdra u sedla, když projížděl kolem krav směrem do kaňonu.

O chvíli později narazil na oba zloděje. Jeli se sem ukrýt, ale nestihli včas zmizet ve skalách – někdo je zastřelil.

Jesse Jones ještě víc zpozorněl. Sledoval stopu asi půl tuctu jezdců, nechal kaňon brzy za sebou a projel kolem skalního výběžku.

A tu narazil na Alfonsa Houstona. Vyjel na svém vraném koni ze zatáčky a sípavě se chechtal.

„To jsem tě vylekal, chlapečku! – Poznáváš přece

dobrého strejdu Alfonsa, že?“ zeptal se ho stále chraptivě znějícím hlasem.

Jesse Jones zastavil a rozhlédl se kolem sebe.

„Nemusíš mít strach,“ řekl Al Houston se smíchem. „Jsem docela sám a nic jsem tady na tebe nenavlíkl. Sleduju tě už dvě hodiny a připadalo mi, že je na čase, abychom si pěkně o samotě popovídali. Jsem si jist, že nás tady nikdo nemůže pozorovat. – No tak, pojeď, Jessi!“

Po těchto slovech pobídl svého vraníka dopředu. Udělal to i Jesse, a tak brzy zastavili těsně vedle sebe. Jejich koně stáli tak, že se mohli plácat ocasy po nozdrách.

Oba muži se na sebe zadívali.

„Vyzrál jsi,“ řekl AI Houston nakonec. „Stal se z tebe opravdový chlap. A měl jsi štěstí! Když jsem slyšel, že jediný chlap položil na lopatky Kingfisherův ranč, nejprve jsem si myslel, že je to vtip. Jenže to byl jeden z těch vtipů, co vždycky přichystá náhoda nebo osud. A pak jsem se doslechl, že jsi se přidal na stranu Kingfishera. To měl ohromně dobrý nápad. Ale já mám ještě lepší. Já tě stáhnu na svoji stranu. Co ty na to?“

Jesse se zadíval na banditu bezvýrazně. Protože všechno, co dosuď cítil nebo nač myslel, zůstávalo zatím skryto v jeho nitru.

Alfonso Houston mohl být asi o deset let starší než Jesse, ale výškou a váhou na tom byli stejně. Měl tmavý trojhranný obličej a nosil úzký knírek, který mu přečníval přes koutky úst dolů. Protože i jeho smolně černé oči byly posazené poněkud zešikma, vypadal jako míšenec indiána a Číňana.

Ale byl to čistokrevný Skot, to Jesse věděl docela jistě. Jedna jeho teta v Texasu byla za něj kdysi provdaná. A tak byl vlastně Houston jeho strýcem.

„To vážně není hloupý nápad, Ale“ odvětil Jesse chladně. „Už před léty jsi mi na Chisholmské cestě ukradl

malé stádo a já to nechal být, protože moji lidé měli plné ruce práce s hlavním stádem. Tehdy ti šlo o to, abych za tebou poštval půlku ze svých lidí. Tak byste nás mohli ze zálohy napadnout a zmocnit se nakonec všech krav. Ale, nezkoušej už na mě ty svoje uskoky!“

„A když to udělám?“ AI Houston se zeptal a ukázal mezi úzkými rty, které tenký knírek nezakryl, řady bílých zubů, které se divoce a ostře zableskly.

Jesse se na něj zadíval chladně.

„Proč jsou ti dva zloději mrtví?“

„Nemám rád hochy, co chtějí jet na vlastní pěst,“ usmál se Houston. „Mám rád velký, družný spolek, který mě uznává jako svého prvního šéfa. Ti dva vám ukradli krávy bez mého svolení. – Ale proč jsi mi neodpověděl na otázku? Tys mi vyhrožoval, hošánku! A já se té ptám, co by se stalo, kdybych udělal, co chci?“

„Však já už tě nějak dostanu,“ odvětil Jesse. „Jsi bandita, vrah a zloděj dobytka. Jsi volný jako pták. – Nechci být tvým soudcem, nejsem mužem zákona. Ale já tě z tohohle kraje vyženu, jestli provedeš něco, co uškodí mně a mým lidem a stádům.

Ale, přistoupil jsem na to, že poženu Kingfisherova stáda na prodej za desetiprocentní podíl. Jestli mi při tom budeš překážet, vyřídím tě! Zemřeš! Hledej si radši jiný kraj a jinou oběť. Tady ti to nic nevynese – nanejvýš kulku do hlavy.“

Tu se Al Houston sípavě zasmál.

„S tebou si vždycky poradím, Jessi,“ řekl pak Al Houston suše. „Vždycky! Tam u vás v Texasu jsem si poradil s každým z vás Ringoldů, vždycky jsem byl lepší. A navíc mám ještě trumf v rukávě!“

Když to zvolal, zvedl paži a hlasitě luskl prsty. Na skalách se najednou objevili tři střelci, kteří mířili na Jesseho.

„Vidíš, hošánku," řekl AI Houston, „teď by to byla pro mě hračka, vyřídit Kingfisherova předáka. A pak bych si mohl bez problémů dojet pro krávy. Mnoho z Kingfisherových honáků by ke mně přeběhlo. Nebo ne?"

„A proč to neuděláš?" zeptal se Jesse chladně.

V černých očích Ala Houstona to zablýsklo.

„Však já tě přetáhnu na svou stranu, hošánku," řekl. „Až bude vhodná doba, spojíme se dohromady.

Zatím by ovšem nikdo potřebnou práci nedokázal udělat tak dobře jako ty. Zloději dobytka ti dají pokoj. O to se postarám. Budu tě chránit jako hodný strejda. – A tehdy to malé stádečko na Chrisholmské cestě... No, to jsem vždycky považoval za takový malý dáreček od tebe, Jessi. Teď můžeš jet klidně zpátky, chlapče! No tak!"

Poslední slova zvolal velice ostře.

Jesse Jones už neřekl nic.

Ale když se vracel, uvažoval o všech možnostech, které má člověk jako Alfonso Houston, aby ho přetáhl na svou stranu.

Alfonso Houston byl ďábel.

Jesse se probíral všemi možnostmi.

Jedno bylo každopádně jasné: I takový zloděj dobytka, jako Al Houston, nechce v podstatě stádo, ale peníze, které se za ně dostanou.

Vypadá to, že AI Houston chce klidně čekat, až se těch osmnáct tisíc krav dožene na nakládací stanici železnice a až budou prodány.

A pak...

Ano, co bude pak?

Potom přijde velký kouzelnický trik Ala Houstona.

Jesse bude muset Houstonův kousek včas rozpoznat a zneškodnit.

To ovšem nebude nic snadného.

* * *

Od toho dne, co se stal za desetiprocentní podíl jedním z Kingfisherových lidí, už uběhly tři týdny. Po celou tu dobu Jesse nebyl ve městě a teď, když se tam znovu podíval, nepoznával ho.

Wild River se rozrostlo. Všude byly vykolíkovány pozemky. Několik domů bylo už rozestavěných. Všude se bouchalo kladivy, řezalo a bylo tu rušno.

U řeky se právě budovala pila na vodní pohon. Reka teď měla normální stav vody. Jarní přívaly už dávno opadly, a tak se i onen útes, ze kterého Jesse zachránil oba hochy, zvětšil. Trčel teď jako malý ostrov z divoké řeky. Pracovali u něj jacísi muži. Jesse pochopil, že dělají první přípravy k tomu, aby se onen skalní ostrůvek stal opěrným pilířem mostu.

Jesse žasl.

V duchu se ptal, kdo tady dal věci tak rychle do pohybu.

Jsou to různí lidé, jejichž zájmy se tak vzácně doplňují?

Nebo už je tady u moci další silný muž, který zavětřil šanci a rozjíždí to tady ve velkém?

Ale, co je mi po tom, pomyslel si Jesse. Mám plné ruce práce. Nepříjemností si ještě užiju až až. Ať si lidi tady dělají, co chtějí. Co je mi do nich!

Cestou k hotelu minul několik stavenišť.

Mnoho započatých staveb už bylo možno rozeznat jako budoucí salony, obchody a hotely.

Jeden z domů byl budován z kamene. Bylo vidět teprve základy, ale na tabuli stálo:

„Zde staví Garlandova společnost Wild River City Bank!“

Jesse zastavil koně a zůstal tiše v sedle. Díval se na tabuli a vzpomínal na oba tak rozdílné bratry Hiase a Franka Garlandovy.

Bože můj, pomyslel si, Garlandové jsou tady a vzali věci do svých rukou. To neznamená nic jiného, než že lidi tady pořádně sedřou z kůže.

Garlandové si celé město i s mostem koupí. Pomocí mostu ovládnou celý kraj a zase se pustí do špinavých obchodů.

Jel pomalu dál a brzy zastavil před hotelem.

Ale nemyslel teď na Todhuntera Kingfishera, nýbrž na Christinu Laneovou. Pocítil najednou horoucí přání Christinu zase vidět.

Věděl, že si to přál každý den minulého týdne, ale potlačil to přání a vešel do hotelu.

„Leží Kingfisher pořád ještě v tomtéž pokoji?“ zeptal se vrátného. Byl to nový chlapík, kterého neznal.

Když dostal kladnou odpověď, scházeli zrovna hlučně ze schodů dva chlapci.

Byli to Bob a Ollie Kingfisherovi, ti uličníci, které zachránil z útesu v rozvodněné řece.

Neřekli ani slovo a jen zírali na Jesseho.

Ten řekl: „Ahoj, kovbojové, jak se vede?“

„Rýma už je pryč,“ řekl jeden.

„I kašel,“ doplnil bratr.

Pak jen zase hleděli na Jesseho.

„No, co je?“ zeptal se. „Mám snad dvě hlavy? Nebo co se vám na mně nelíbí?“

Zaváhali. Pak jeden řekl: „Pane, zachránil jste nám sice život a za to vám děkujeme a jsme vám zavázáni. Jenže zachránit by nás dokázal i náš táta. Taky by se toho odvážil a dokázal by to. Určitě není v ničem horší než vy. Vy jste měl prostě štěstí, že jste ho dokázal přemoct.“

„Jasně,“ přikývl Jesse, „měl jsem štěstí.“

Nedůvěřivě se na něj zadívali, ale vypadal, jako by svá slova myslel vážně.

To je uspokojilo a tak mu podali ruce.

„Máme spoustu práce," řekl světlovlasý hoch. „Já jsem Bob. A tohle je Ollie. Kvůli tomu věčnému biflování do školy nám nezbývá čas na důležité věci. Zatím nashle, pane!"

A už byli pryč.

Jesse vystoupil pomalu po schodech. Zaklepal na dveře Kingfisherova pokoje a vešel.

Todhunter Kingfisher byl ještě v posteli. Vypadal pohuble a vyčerpaně.

Jesse si přisunul židli a otočil ji tak, že se na ni mohl posadit jako na koně, a dlaně a předloktí si položil na opěradlo. Pak se podíval na Kingfishera a kývl na něj.

„Už se to začalo hýbat," řekl. „Za týden budeme mít pohromadě šest tisíc kusů. Pošlu s nimi na cestu k dráze Bena Wabru a čtyřiadvacet chlapů. Bude to pěkná oklika, protože nejbližší brod, kterým se stádo může dostat na druhou stranu, je až sto mil odtud. Kdyby už byl hotový most, dostali bychom se k cíli daleko rychleji. – Nu, jak se vám daří, pane Kingfishere?"

Ten se křivé a trpce usmál. „Ne dobře," řekl. „K zánětům ran se navíc ještě přidal zápal plic. Vyřadil jste mě opravdu na dlouho, Jessi.

To už jsem cítil tehdy. Člověk v mé situaci, který ve všem zcela závisí na jiném muži, se cítí naprosto bezbranný. Skutečně jste mě vyřídil, Jessi. Pokusím se zachránit pro své syny co se dá. To vám povídám, že je to peklo, takhle tady ležet – nečinně, rozmlácený, slabý. Občas vás v myšlenkách proklínám, Jessi. A potom zase pociťuju vděčnost, protože jste přece zachránil moje kluky a jste teď při mně.

No, dobrá, pokračujte, jak uznáte za vhodné. Máte přece neomezenou plnou moc. Já musím ležet a musím být ještě rád, že mě tady město trpí, mne, velkého, neomezeného dobytčího krále, v jehož stínu všichni

museli žít. Doba Volných pastvin, které se daly získat a držet jen a jen silou, je pryč.-No dobrá!

Možná mí synové nebudou chtít mít s dobytkem vůbec nic společného. Možná se stane jeden doktorem a druhý advokátem nebo kdoví čím. - No fajn! Jessi, díky vám, že jste...“

„Dělám to pro svůj desetiprocentní podíl,“ odvětil Jesse. „Proto mi nemusíte děkovat.“

Zamyšleně pohlédl na Todhuntera Kingfishera, zaváhal a pak řekl:

„Možná bych pro vás měl jistou útěchu. Tenhle kraj a město se totiž dostaly z louže pod okap. Na staveništi jsem totiž zahlédl ceduli. Bylo na ní napsáno, že tady staví banku Garland Company. Já bratry Garlandovy moc dobře znám. Jak je možné, že tady ti dva hrdlořezi mohou dělat kšefty?“

Tu se Todhunter Kingíisher zasmál ještě křečovitěji.

„Snad nebo pravděpodobně jsem tím vinen také já,“ řekl pak trpce. „Lidi ve městě pořád hledali člověka nebo společnost, která by se pustila do stavby mostu. Několikrát vyslali posly na různá místa, aby našli zájemce o tu stavbu. Někteří sem i přišli – jenže pak jsem se jich ujal já, a tak od věci ustoupili. Podobně se asi poslové z města dostali i ke Garlandovým, možná už dlouho předtím, než jste se tady objevil vy, Jessi. Těm připadlo nejvíc vhod, že jste mě zranil. Och, já vím moc dobře, co Garlandové způsobí. Ano, stavějí most nebo stavbu financují. Postarají se o to, aby pak vtáhlo do mého kraje tisíce osídlenců a farmářů a začalo tam pilně pracovat. Všem udělí půjčky na vysoké úroky, takže všichni se u nich zadluží. A pak ty lidi zruinují.

Vsadím se, že mýto na mostě bude tak vysoké, že farmářům nezbude vůbec žádný zisk. A jestli nebudou mít zisk, upadnou do ještě větších dluhů. Za dva tři roky

převezme Garland Company obrovský kus kultivované půdy, kterou v potu tváře obdělají tisíce osadníků. Tak se vydělávají miliony, Jessi! Myslíte, že to nevím?“

Jesse lehce přikývl a vstal. Přistoupil ke dveřím.

„Budete mít problémy s Alfonsem Houstonem,“ řekl. „Ne hned, ale později určitě. Nechá mě hnát dobytek na prodej a dokonce se postará, aby nám nikdo krávy neukradl. Čeká na den, až budeme mít peníze a doufá, že mě přetáhne na svoji stranu. Je nebezpečný.

Zřejmě ho budu muset zabít, Kingfishere. Měl byste si uvědomit, že tohle všechno se stalo jen proto, že na vás narazil zdejší šerif, ruply mu nervy, opil se a utopil se v řece. Tehdy bylo amen i se zákonem. A to ještě dřív, než vůbec stačil nabýt síly.“

Po těchto slovech vyšel ven.

Jeho kůň, uvázaný před hotelem, zmizel. Ale přiběhl k němu jakýsi chlapec a řekl mu:

„Slečna Laneová na vás čeká s obědem. Přikázala mi, abych se postaral o vašeho koně. Stojí v kůlně u slečny Laneové a dostal plný pytel...“

„Fajn, chlapče,“ přerušil jej Jesse.

Poplácal hocha po hubených ramenech a šel dál.

Měl vztek a radost zároveň. Zlobil se, že Christina nechala odvést jeho koně, aby ho přinutila přijít k ní do domu.

Na druhé straně byl ale rád, že Christinu zase uvidí.

Když přišel před její dům, všiml si i tady změny. Jedno z oken bylo zvětšeno ve výkladní skříň a v ní byly vystaveny látky a oděvy.

Z první místnosti se stal docela hezký krámek. U stolu seděla mladá, bledá a hubená dívka a přišívala hedvábím potažené knoflíky na zelené šaty.

Vstala a stydlivě se uklonila. „Slečno Laneová!“ zvolala. A tu se objevila Christina.

„Ahoj, Jessi!“ řekla. „Pojď do kuchyně! Jídlo je hotovo. Moje malá pomocnice už jedla. Já jsem čekala na tebe. – Pojď,Jessi!“.

Následoval ji beze slova. Tři dlouhé týdny přespával v pasteveckých chatrčích nebo dokonce pod širým nebem. Dělalo mu moc dobře, cítit tady útulnost, všechno to pohodlí, teplo domova, sedět na židli u stolu.

Obsluhovala ho jako žena manžela, který se vrátil domů z práce.

A když pak seděli proti sobě, řekla: „Ještě víc jsi zhubl, pane. Brzy se vlezeš do hlavně své pušky. Bylo to od tebe dost zbabělé, že ses jen tak vykradl z města. Proč pomáháš Todhunteru Kingfisherovi? Kvůli jeho dvěma klukům?“

Zamyslel se nad tím. Pak zavrtěl hlavou. „Je to čistě obchodní věc. Z každého prodaného kusu dobytka dostanu deset procent. Až s tím skončím, budu mít dvacet tisíc dolarů.“

„A potom?“

Zeptala se tiše, ale pevným a vážným hlasem.

Zaváhal. Pak vstal a vyhnul se její otázce: „To jídlo mi chutnalo, Christino. Jen tak už se neuvidíme, protože…“

„Och, touž chceš zase zmizet?“ přerušila ho tvrdě a s téměř zuřivým výrazem.

Mezitím už vstal.

Teď se zase posadil. „Mým protivníkem je Alfonso Houston,“ řekl „a nevím, jak se mi pokusí dostat se na krk. Ale já ho znám. Je to ohromně mazaný lump a když chce, dostane do sedel na tucet banditů. – Chris, mám plnou hlavu starostí a plné ruce práce.“

Definitivně vstal.

Vtom ale Chris obešla stůl a on nemohl jinak, než ji vzít do náruče a políbit. Déle už nedokázal vzdorovat. Miloval ji. A ona to dobře věděla.

Stáli tak spolu dlouho.

Pak ale vycítili, že nejsou sami. Na chvíli zapomněli na svět.

Když pohlédli ke dveřím, byly otevřené. Stáli v nich dva muži rozdílných typů a nehnutě na ně hleděli.

Teď vstoupili dovnitř.

„Klepali jsme," řekl jeden. „To děvče to může dosvědčit. Nechtěli jsme rušit. Ale je to velice naléhavé, musíme mluvit s panem Ringoldem. Smíme dál? A mohl byste nás představit téhle sličné krásce, Jessi? Víte dobře, že umím ocenit umělecké kousky a největší umělecký kus na světě je pro mě vždycky pěkná ženská in nátura."

Muž, který takto promluvil, vstoupil dovnitř. Následoval ho více než o hlavu vyšší bratr. Bratři Hias a Frank Garlandovi byli rozdílní. Tak rozdílní, že člověk byl na pochybách, jestli jsou opravdu bratři.

Hias Garland byl typem vzdělance. Byl pěkně urostlý a nosil obleky od nejlepších krejčí. Jeho bratr Frank vypadal odvážně, tvrdě a odhodlaně. Jeden z těch, o kterých by člověk řekl, že dokážou i nemožné. Už na první pohled vypadal jako muž, který je na světě proto, aby jako šéf vedl ostatní.

„To jsou bratři Garlandové, slečno Chris," zamumlal Jesse.

Pak chladně na oba muže pohlédl. „Kdysi jsem byl na straně vašich nepřátel, že? Tehdy to s vámi nedopadlo dobře, řekl bych. Co chcete?"

„Už nic – už docela nic," odvětil Hias Garland. „Jenom jsme tak uvažovali, jak vás získat na svou stranu, Jessi. Todhunter Kingfisher byl proti mostu a dokázal vás přetáhnout k sobě, Jessi. Řekli jsme si, že bychom mohli mít spoustu potíží, kdybyste smýšlel jako Kingfisher. Ale teď, když víme, že tady ve městě je jedna vám velice milá osůbka, jejíž blaho vám docela jistě leží na srdci, jsme klidní, Jessi. Tato dáma je od nynějška pod naší zvláštní

ochranou.“

Po těchto slovech se před Christinou uklonil a opět vyšel ven a jeho mladší bratr, který se křivě usmál, ho beze slova následoval.

Když se dveře opět zavřely, zeptala se Christina: „Co to všechno má znamenat, Jessi?“

„Že tě zabijí, jestli jim nějak zkřížím ty jejich kšefty,“ odpověděl Jesse klidně. „Už jsem s nimi měl jednou co dělat. Tehdy mě najal asi tucet osadníků k ochraně před jejich pistolníky. S mou pomocí se osadníkům podařilo udržet pozemky. Proto mě už dobře znají a nepodceňují mě. Chtěli vědět, na čí straně stojím. Teď je jim to jedno, protože vědí, že…“

Odmlčel se.

„Chápu,“ řekla Christina stroze. „Jsou to bandité, kteří se vydávají za slušné lidi. A myslí si, že tě mají v hrsti, protože viděli, jak jsme se líbali.“

„Tak je to,“ zamumlal. „Naštěstí s tím mostem nemám nic společného.“

* * *

Když o něco později odjížděl z města, znovu si všechno ještě jednou promyslel.

Náhle se jej zmocnil strach.

Co se stane, jestli se o mé lásce ke Christině dozví i Alfonso Houston a přijde na stejný nápad jako Hias Garland? Potom…

Ani nechtěl dál pokračovat v úvahách tímto směrem. Popohnal ostřeji Big Jima.

A brzy se zase vrhl do práce a v následujících osmi dnech pěkně prohánět jezdce Kingfisherova ranče.

Ben Wabra a Larry Callaghan brali všechno nesmírně vážně. Úlohu, která jim byla svěřena, zřejmě považovali za

jisté měřítko svých schopností. Nijak nešetřili ani sebe, ani své lidi a stáli plně za Jessem. Možná to bylo i tím, jak s nimi Jesse jednal.

Přistupoval k nim vždy jako k partnerům, se kterými chce vyřešit nějaký úkol.

Dřívější předák OHeara byl docela jiný. Spíš samotář a nemilosrdný vlk. Vůdčí typ, který nikdy nedával úkol, ale udílel rozkazy. A to byl veliký rozdíl.

Jesse tedy našel v Benu Wabrovi a Larry Callaghanovi prvotřídní partnery.

A pak jednoho chladného rána bylo všechno hotovo.

Ve veliké ohradě shromáždili šest tisíc krav, více než sto koní, kuchyňský vůz a všechno, co je zapotřebí, když se vydávají kovbojové na cestu se šestitisícovým stádem.

Mezitím už byl květen, který indiáni nazývají „měsícem mladých…“

Do východu slunce bylo ještě daleko, když se muži vyšvihli do sedel a když se rozdělili podél stáda, které zatím klidně odpočívalo, hlídáno jen několika muži.

Jesse řekl ze sedla Benu Wabrovi: „Takže je žeňte do Loup City, Bene. Mohli byste to zvládnout za pět týdnů. Budu tam. A jak si máš počínat, to ti nemusím říkat. Prostě je tam dožeň, jak nejlíp umíš!“

Blonďák Ben Wabra se na Jesseho slova usmál.

„Jak nejlíp umím,“ zopakoval a znělo to sice ledabyle, ale zároveň jako slavnostní slib.

Ben Wabra smekl klobouk, zamával jím a vyrazil ječivý pokřik.

Jeho ďábelské „ Jipíí!“ zaznělo nad několikatisícovým stádem. A ten výkřik zaslechli všichni honáci. Proměnili se ve řvoucí ďábly. Začaly práskat biče a rány z revolverů.

K vyděšenému stádu se hnali jezdci ze tří stran. Začal souboj s dobytkem, vyrážejícím na všechny strany. Souboj, který vždycky musí vyhrát jezdci – když to musí být i

s koltem.

* * *

První den urazili celých pět mil a každý z jezdců potřeboval během dne čtyři až šest čerstvých koní. První tři dny zůstal Jesse u stáda. Ale Benu Wabrovi do ničeho nemluvil. Jen pomáhal, pokud to bylo třeba, a dokud nebylo všechno zaběhané.

Čtvrtého dne se vrátil zpět. A již po několika mílích znovu natrefil na Alfonsa Houstona. Ten měl u sebe opět tři jezdce – nebezpečné pistolníky na nádherných tmavých koních. I oni sami byli oblečeni do tmavého a prvotřídně ozbrojeni.

K setkání došlo u řeky, která hučela více než padesát stop pod nimi. Čtyři jezdci vyjeli z malého lesíka a zastoupili mu cestu.

Alfonso Houston se opět zachechtal svým šíleným způsobem. Patřilo to už k němu, že byl zvlášť veselý tehdy, když se chystal vyvést nebezpečné a ošklivé věci.

„No, chlapče, tos udělal dobře," řekl. „Ani my bychom nedokázali rychleji sehnat šest tisíc krav a dát se s nimi na cestu. Jsem s tvou prací spokojen, milý synovče. A už teď ti slibuji, že budeš se svým podílem spokojen. Za tu tvoji námahu tě odměním tučnou částkou."

Jesse chvíli neříkal nic. Seděl zdánlivě docela uvolněně a ledabyle v sedle.

„Neříkej mi chlapče – a ani synovče," řekl pak Jesse. „Kdysi jsi měl za ženu moji tetu, ale proto ještě nejsme příbuzní. A pokud jde o dobytek Kingfisherova ranče a peníze za něj, tak z toho nedostaneš nic. Na to můžeš dát krk."

„Nebyl bych na tvém místě tak sebejistý, chlapče," prohlásil Alfonso Houston a přejel si prstem po knírku.

„Měl by sis pomalu zvykat na myšlenku, že nepracuješ pro Todhuntera Kingfishera, ale pro mě. Smiř se s tím už konečně, hochu! Tobě přece může být úplně fuk, jestli ty prachy dostaneš od něj nebo ode mne."

„Myslím," procedil Jesse skrze úzké rty, „že nejprve budu muset poslat k čertu ty tvoje bandity a tebe jednou provždy vyřídit."

Tu se Alfonso Houston opět zachechtal.

„Jenom to zkus," řekl. „Mimochodem, mám ti vyřídit srdečné pozdravy. Od pánů Hiase a Franka Garlandových.

Tito dva džentlmeni se se mnou spojili, takže jsem se dozvěděl, že si s tebou ještě mají co vyřizovat. Škodu, kterou jsi jim způsobil, odhadují dost vysoko. Mám úkol držet tě pěkně zkrátka. A vím teď už i o další možnosti, jak by se to dalo udělat. – Chlapče, až přijde čas, budeš hezky panáčkovat, jak budu pískat! Rozuměls?"

Nesseku bylo, jako by dostal kamenem do hlavy.

Beze slova pobídl koně, projel kolem čtyř jezdců a pokračoval v cestě. Neohlížel se.

Ale v srdci měl obavy.

Tahle banda byla zákeřná. Christina bude neustále v nebezpečí.

* * *

Když Christina zaslechla, že někdo klepe na její zadní dveře, otevřela nejprve malé okénko a zeptala se, kdo a co chce. Byla na podobné obtěžování zvyklá, protože vždycky se našli chlapi, kteří takovým způsobem chtěli zkusit štěstí.

Ale tentokrát to nebyl žádný dvounohý kocour toužící po dobrodružství docela konkrétního druhu. Tentokrát to byl muž, který ji ze srdce miluje. Hned se dovtípila, že když přichází tak pokradmu, musí mít nějaký zvláštní

důvod, a tak ho rychle beze slova vpustila.

Když za ním zavřela dveře a zajistila je na závoru, padla mu do náruče. Políbili se a cítili oba, jak tomu druhému tluče srdce.

Pak odešli do obytné kuchyně, v niž Jesse vždycky pocítil teplo a útulnost domova.

Jesse se posadil za stůl a ubalil si cigaretu. Celý se uvolnil. Vypadal unaveně. Pohlédl na Christinu, která cosi kutila u plotny a připravovala mu večeři.

Stále více se ho zmocňovala únava a rezignace. V duchu se sám sebe ptal, jak se mu asi podaří ze všech těch problémů vyklouznout. Současně ale vnímal stále intenzivněji jedno přání.

Bylo by dobré mít za ženu Christinu.

Za dvacet tisíc dolarů by se dal někde koupit dobrý ranč, který by mohl přinášet natolik slušný zisk, aby tím uživil rodinu. Mohl by si vytvořit nový domov. Čas věčného bloumání by byl pryč.

Ale pak pocítil trpkou rezignaci.

Protože, jak to tady asi skončí?

Bude muset zastřelit banditu Alfonsa Houstona a jeho kumpány. Bude se muset poprat s tak nebezpečnými šelmami, jakými jsou bratři Garlandové.

Bude plno násilí a krve. Vytrhl se z hořkého rozčarování a řekl stroze: „Christino, musíš pryč!“

Stála u kamen otočená k němu zády a míchala cosi na pánvici.

Jen na vteřinu se zarazila.

Pak klidně pokračovala dál.

„Slyšíš, Christino, musíš odtud!“ zopakoval. „Teď už ví i Alfonso Houston, že pro mne moc znamenáš. A budou mě chtít vydírat. Houston chce, abych podvedl Kingfishera. Abych mu ukradl výtěžek z prodeje těch osmnácti tisíc krav! A Garlandové se bojí, že dříve či později se postavím

proti nim. Mám tady nebezpečné protivníky, Chris. A proto jsi v nebezpečí i ty! V tomhle kraji neexistuje zákon. Pro tebe existuje jediná ochrana - ta, kterou ti mohu dát já. A já tě nemůžu chránit, protože se starám o transport Kingfisherových stád na prodej.

Chris, pustil jsem se tady do pekelně nebezpečné hry, místo abych prostě jel dál na sever, kde svítí moje hvězda. Dobře mi říkala, že je na čase, abych už jel dál. Zůstal jsem a teď musím vydržet. Nejsi na tom docela bez viny, a dokonce jsi možná hlavní příčinou. Ale…“

„Nikam nepůjdu a ty se nenecháš kvůli mně vydírat! Nebojím se! Ti bandité se neodváží udělat něco ženě. Nechal ses zastrašit. Ve skutečnosti se ničeho ti lumpové neodváží! – Jessi, myslím, žes za poslední čtyři týdny příliš mnoho jezdil a málo jsi spal.“

Najednou se otočila a přinesla z kamen na stůl plný talíř. Ještě jednou se vrátila a podala konvici s kávou a dva šálky.

Pak se posadila k němu.

„Nemám strach,“ opakovala. „Nenech se vystrašit, Jessi! Jdi si svou cestou a všem se postav! Jen ať si ta tvoje hvězda na severu počká. Protože ty ještě poznáš, že tam na severu to není jiné, á ta hvězda ti nebude blíže, než tady. Já jsem tady a tady chci zůstat a čekat, až budeš se svými úlohami hotov. - Chutná ti, Jessi?“

Pořádně se najedl. Když seděli u kávy, chtěl to zkusit ještě jednou. Ale když Christině pohlédl do očí, spatřil v nich pevné odhodlání. Vstal a už se o žádné další přesvědčování nepokoušel.

„Ty máš ale tvrdou hlavu,“ zamumlal, „a mně nezbývá než věřit, že ti bandité vážně jen straší.“

Doprovodila ho ke dveřím.

Když ho na rozloučenou políbila, věděl, že bude v myšlenkách stále s ním.

Pak vyšel ven a dostal se z malé zahrádky do uličky, kterou přišel. Jeho oči si ještě nezvykly na tmu.

A přesto hned poznal siluetu muže, který se v uličce opíral o zeď domu. Blížil se k tomu muži a zastavil se před ním.

„Proč tady postáváte?“ zeptal se sípavě.

Muž si uplivl stranou. Zřejmě přežvykoval kousek zápalky.

„Dáváme pozor na slečnu Laneovou,“ řekl. „Víte přece, že slečna Laneová je pod zvláštní ochranou. A musíme samozřejmě přesně vědět, kdo k ní jde. Proto tady stojím. Jak bych vás taky jinak poznal?“

Muž se tiše usmál a dodal: „Nahlásím to. Bylo to fajn?“

Tu Jesse udeřil. Zmocnil se ho najednou prudký vztek. Ačkoliv se muž sesunul k zemi, s Jessem bylo zle. Protože ze tmy vyskočil najednou zezadu druhý chlap. Takže byli v uličce dva.

Ze strany nad uchem ho zasáhla hlaveň revolveru. Jesse dopadl na ruce a na kolena, ale instinktivně se převalil stranou. Tak unikl kopanci, který by ho jinak zasáhl bolestivě do zad. Muž, kterého strhl švihem nohy, zavrávoral.

Když Jesse vstal, napadli ho současně oba muži zepředu i zezadu. Byli zřejmě v takových věcech zkušení tvrdí hoši, kteří už prošli mnoha souboji a přesně věděli, jak si počínat se zkušeným soupeřem.

Jesse odedávna nenáviděl tyhle pistolníky a rváče, kteří byli ochotni pro kohokoliv, kdo zaplatil, vyřídit tuhle špinavou práci, a opovrhoval jimi.

Jeho divoký vztek, který ho vyprovokoval k tomu, aby potrestal prvního chlapa za jeho dvojsmyslné řeči, se teď změnil. Jesse Jones byl ledově chladný.

Když na něj narazili, vzali ho mezi sebe a začali do něj s řevem bušit, bylo mu na pár chvil krušno. Zase tedy nářez

– ale jen pár chvil. Nepodařilo se jim ani jednou ho naplno zasáhnout tak, že by šel k zemi a oni by ho dostali pod sebe a pak by ho mohli dobít.

Zasáhl jednoho z rváčů přesně do brady a trochu si vydechl. Co udělal pak, to byla hotová exploze, protože najednou se otočil jako puma a v té otočce zasáhl prudce levačkou do oblasti jater druhého chlapa, který do něj bušil takovými ranami, že by průměrnému muži naprosto stačily.

Jesse byl ale tvrdší. Muž se s chroptěním na něj vrhl, chtěl se ho zachytit, aby nabral sil, ale Jesse mu odhodil paže stranou a ještě jednou ho zasáhl předním hákem. Uchopil zbitého muže a mrštil jím stranou na kumpána, který se zrovna chystal udeřit. Oba se svalili na zem.

A pak se nad ně dostal Jesse.

Revolver měl ještě v pouzdře – zbraň neztratil. Teď ho vytáhl a udeřil jím. Udělal to s chladnokrevným vztekem a ve strachu o Christinu.

Když skončil, ozývaly se uličkou pouze vzdechy a sténání obou chlapíků.

Najednou se rozjasnilo.

Kdosi otevřel jedno z horních postranních oken domu a zapálil v pokoji lampu. Žlutý paprsek světla dopadl na protější stěnu domu a odrazil se na zem uličky.

Čísi hlas se rozzlobeně zeptal: „Co je to tam dole za rámus?“

„Už je po všem, pane,“ odpověděl udýchaný Jesse. „Promiňte, prosím! Tihle dva lumpové mě napadli a tak jsem se musel bránit. Kdybyste mi ještě chvíli posvítil, mohl bych se podívat po jejich puškách.“

„Rád vám posvítím,“ řekl muž shora. A na chvíli zmizel a pak se objevil v okně s petrolejovou lampou. Světla teď bylo ještě víc.

„Měl by tady být šerif!“ řekl muž roztrpčeně. „Jsem

obchodní cestující firmy Tompson & Tompson. Vedeme všechno od pastiček na myši až po zlaté hodinky. Jenže, jak se mám se svou vzorkovou kolekcí odvážit do města, kde jsou v ulicích přepadáváni lidé? To jsou poměry…“

Jesse mezitím vytáhl zbraně oběma chlapíkům.

Teď do nich rýpl špičkou holínky.

„Vstávejte! – No tak, vstávat! – Jde se! – Vstaňte!“

Oba ještě velice zbědovaní chlapi se vrávoravě zvedli.

Jesse je strkal hlavněmi jejich vlastních revolverů před sebou k hlavní ulici.

Náhle se nalevo od něj objevila v příčné uličce Christina.

„Jessi?“ zeptala se, protože rozeznala siluety tří mužů.

„Jdi domů, Chris!“ řekl Jesse zostra a ještě tvrději popostrčil své dva zajatce.

„Ano, Jessi, jdu domů,“ řekla za ním Christina.

Když se pak dostali na hlavní ulici, řekl Jesse oběma:

„Tak a teď mě zaveďte k vašim dvěma šéfům. Víte přece, kde je najít. Protože máte určitě pokyn, abyste je neprodleně informovali o všech důležitých věcech. Takže mě tam teď hezky zavedete. Nebo dostanete ještě jednou tolik!“

Zaváhali, ale on je znova dloubl hlavněmi revolverů do zad.

Zlobně jim řekl:

„Jmenuji se Jesse Jones Ringold - ne jenom Jesse Jones. Asi jste nevěděli, že jsem Jesse Ringold. Jenže teď už to víte, vy dva blázni! – Tak, jde se!“

Jeden z nich škaredě zaklel. Druhý muž zasténal a držel si oběma rukama hlavu.

Ale i Jesse cítil bolest. Nedbal na to. Sel za oběma muži kolem rohu hotelu pohlavní ulici, až se dostali před hlavní vchod.

Tady oba chlapi, kteří byli předtím tak ostří a jistí si

svou převahou, zaváhali.

Jenže Jesse už věděl, že bratři Garlandové jsou v hotelu. To bylo docela pochopitelné. – Jejich vlastní stavby – například budova banky – nebyly ještě dokončené. Pronajali si tedy v hotelu ty nejlepší pokoje.

„No tak, padejte dovnitř," řekl Jesse, „jenom padejte!"

Poslechli, a když všichni tři vešli do haly hotelu, bylo tam kromě vrátného ještě asi půl tuctu dalších hostů.

„Kde jsou Garlandové?" zeptal se Jesse zostra.

„V v – malém salonku," vysoukal ze sebe vrátný a vytřeštil oči, protože všichni tři muži byli zřetelně poznamenáni soubojem.

Vtom se ale rozlétly dveře.

Do haly z nich vešel Hias Garland. Za ním bylo vidět do místnosti. Na velkém stole tam leželo mnoho papírů a nákresů. Na stěně visela veliká mapa zdejšího kraje. Ten malý hotelový salonek se pro bratry Garlandovy stal zřejmě prozatímní kanceláří pro stavbu mostu a všechny ostatní záležitosti.

Za Hiasem Garlandem vyšel i jeho bratr Frank.

Zastavili se přede dveřmi a dívali se na oba muže a Jesseho. Neříkali nic a jejich tváře byly dokonale kamenné, bez výrazu.

„Vaši dva pomocníci by se rádi rozloučili," řekl Jesse chladně a tvrdě. „Protože teď hned opustí tenhle kraj. Chtějí dát sbohem. No tak!"

Postrčil oba chlapy a ti zavrávorali dopředu. Jenže obrovitý a mohutný Frank Garland udělal rychlý krok, stejně jako jeho bratr, a oba jakoby opilé, vrávorající muže zachytil. Odrazil je nazpět, jenže oni nenarazili na Jesseho, protože ten udělal rychle krok stranou. Zapotáceli se a téměř narazili na dveře. Tam se otočili a udýchaně vyrazili ven na ulici.

„Co to má znamenat?" zeptal se Hias Garland chladně.

Jeho obrovitý bratr stál vedle něj jako mohutná tělesná stráž, ale nevypadal, že by duševně zaostával za svým vzdělaným bratrem. Byl jen mladší a fyzicky schopný k mimořádným výkonům.

Jesse hodil ke Garlandovým nohám revolvery obou chlapů, kteří ho napadli.

„Trochu jsme si vjeli do vlasů," řekl chladně. „A jestli nenecháte na pokoji moji snoubenku Christinu Laneovou, budete mít co do činění se mnou. Vůbec se mi nelíbí, že vaši pohůnci postávají kolem domu té dívky a vedou hloupé řeči proto, aby se se mnou mohli pustit do křížku. – Poslyšte, vy dva hrdlořezové, mám stále silnější dojem, že pro tohle město i celý kraj bude hotové neštěstí, jestli ten důležitý most postavíte zrovna vy. Proto si s vámi nechci nic začínat. – Tohle je poslední varování! Pak vám nepomůže ani bandita Alfonso Houston."

Drsně se na ně zadíval, obrátil se a vyšel ven.

Garlandovi neřekli ani slovo. Jen poslouchali a teď se dívali za ním.

Ale dříve než mizel, podíval se Hias Garland kolem sebe a usmál se na každého z přítomných.

„Myslím," řekl sarkasticky, „že tenhle mladík trochu přebral a vůbec neví, co povídá. Zřejmě si spoustu věcí namlouvá. Pánové, neměli byste ho brát vážně. Těmhle kovbojům občas přeskočí. To zřejmě souvisí s dlouhou zdrženlivostí, které jsou na svých cestách vystaveni. Když se pak dostanou do města, nesnesou mnoho. Tyhle dva chudáky, které sem přivlekl a které předtím tak zle zřídil, vůbec neznáme. Možná se zamilovali do téže dívky a tak obléhají její dům. – Pěkně mrzuté, co se stalo."

Po těchto slovech se oba Garlandové opět stáhli do své provizorní kanceláře.

Ale bylo jisté, že brzy se po městě bude povídat o dvou věcech.

Za prvé: Předák Kingfisherova ranče považuje Christinu Laneovou za svou snoubenku a myslí si, že ji ohrožují Garlandovi lidé.

Za druhé: Považuje Garlandovy za hrdlořezy a myslí si, že pro kraj by bylo neštěstím, kdyby onen důležitý most postavili Garlandové, a stali se tak jeho majiteli.

To všechno se po městě a po kraji rozkřikne velice rychle. Lidé se nad tím přinejmenším zamyslí.

* * *

Jesse přešel ústí uličky a po několika krocích se dostal před dům Christiny Laneové. Vyšla ze dveří a dostala se malou zahrádkou až k brance. Takže čekala, až Jesse přijde z hotelu.

„Pojď dál," řekla, „zase jsi se bil a máš šrámy a oděrky..."

„Chris," řekl, „tvůj dům zůstane teď na chvíli nehlídaný. Když si sbalíš nejdůležitější věci, můžu tě ještě dnes v noci dostat z tohohle kraje. Mohla bys odjet poštovním dostavníkem do Laramie a odtamtud odcestovat s Union Pacific na západ až do Utahu a ještě dál až do San Francisca. Pak bys byla dost daleko a v bezpečí. – Chceš, Christino?"

„Já se nebojím," řekla drsně. „Nikdy jsem se nebála, ani když tady byl můj otec šerifem. Byl spousty dní pryč a honil se za bandity. Co se má stát, ať se stane. Jessi, já nemám nikde svoji hvězdu, o které bych mohla tvrdit, že mě přitahuje."

Na to nic neodpověděl. Postál tak několik chvil. Ani ona neříkala nic. Věděla, že se Jesse bude muset se slovy, která pronesla, smířit.

„No – dobrá," zamumlal pak, „řekl jsem jim, že jsme – zasnoubeni. Ted sice vědí, že mě tím mohou vydírat. Ale

vědí taky, že jsem Jesse Ringold a že je zabiju, pokud by udělali víc, než jen naháněli řečmi strach. – Jedu ke stádům. – Zatím se měj, Chris!“

Chtěl odejít. Jenže ona se rychle zeptala: „To byla nabídka k sňatku? Řekls jim, že jsme zasnoubeni. Je to nabídka k sňatku?“

„Asi ano,“ zamumlal. Pak se odvrátil a odcházel. Nezadržela ho. Věděla příliš dobře, že teď musí zůstat sám.

* * *

Dalšího dne se Jesse vrhl ještě zuřivěji do práce. Byla to tvrdá dřina v sedle, protože sehnat dohromady šest tisíc kusů dobytka není tak snadné.

Byla to oblast asi třiceti čtverečních mil, kterou museli jezdci pročesat. Téměř všechny krávy žily po celá léta na volné pastvině a byly více než polodivoké. Všude kolem byla spousta proláklin, míst plných keřů a hustého porostu, ačkoliv pastvina vypadala z dálky jako rovná a přehledná.

A přesto v ní byly tisíce skrytých koutů a možností, kde se dobytek mohl ukrýt.

Jezdci denně absolvovali souboje s divokými kravami. A některé horké dny se jim nepodařilo sehnat ani celých dvě stě zvířat k velkému stádu, které držel tucet jezdců ve veliké proláklině u malého jezera.

Jesse zůstal několik dnů s Larry Callaghanem a jeho lidmi. Pak se ale zase začal projíždět křížem krážem po širých pastvinách.

Nikde však nebyl ukraden ani kus. Ať už Jesse nebo jezdci střežící hranici pastvin pátrali jakkoliv po stopách odehnaných stád, stále více jim bylo jasné, že jim nikdo dobytek nekrade. Je to tím podivnější, že všichni vědí, že v

tomto kraji se potuluje spousta zlodějů dobytka.

Jednoho příjemného dopoledne, když byl zase na cestě, aby zkontroloval stráže na hranicích, narazil na dost dlouhý konvoj vozů.

Chvíli užasle stál a počítal vozy. Bylo to přes dva tucty typických vystěhovaleckých vozů – i když různé velikosti a kvality.

Lidé, kteří sem na nich přijížděli, byli budoucí osadníci, farmáři.

A nepřijížděli sem od Wild Riveru. Tam přece ještě nebyl most hotov. A přes řeku se tam vůz nedostane, ba ani ne přívozem.

Tyhle vozy přijížděly od brodu vzdáleného sto mil odtud. Právě od toho brodu, kterého opačným směrem použilo první stádo hnané na prodej. Vozy teď jely podél hezkého potoka, který se vléval do Wild Riveru. Bylo to snad pětadvacet vozů s jistě více než stovkou lidí.

Tak, pomyslel si Jesse. Tomuhle chtěl Todhunter Kingfisher po celé roky zabránit. Teď ale začínají pro tento kraj nové časy. Toto je jenom začátek.

S tou myšlenkou sjel dolů. Voda potoka sahala jeho Big Jimovi jen po kolena.

Vozy utvořily veliký kruh. Vůdci kolony zpozorovali Jesseho.

Když vyjel z potoka, shromáždilo se asi tucet mužů a dívalo se směrem k němu. Vypadali už na pohled jako semknutá, odhodlaná skupina, která se ničeho nebojí.

Trochu v popředí stál urostlý, ryšavý, asi čtyřicetiletý muž. Jeho jasný pohled byl upřen na Jesseho.

Tomu hned došlo, že tenhle ryšavec je jejich vůdcem.

Kývl hlavou a řekl: „Vybrali jste si ten nejlepší kraj. Chcete tady zůstat?“ Zírali na něj téměř nepřátelsky, protože byli zvyklí, že osídlenci, jako oni, nebyli na žádné pastvině vítáni. Jesseho považovali za stoprocentního

kovboje, a tak čekali, že bude dělat problémy.

Rusovlasý muž se zeptal: „Máte něco proti tomu, že tady chceme zůstat? Je nás sedmnáct rodin a vytýčíme sedmnáct parcel. Máte něco proti?“

Jesse velice dobře té otázce rozuměl.

„Jmenuji se Jesse Ringold,“ řekl. „Vedu prozatím Kingfisherův ranč. Možná jste už slyšeli, že Kingfisherův ranč shání dohromady osmnáct tisíc krav a hodlá je prodat, aby uvolnil pastviny.“

Muži přikývli. „To jsme slyšeli!“ řekl jejich vůdce. „Jenže jsme taky slyšeli, že jste musel postřelit Todhuntera Kingfishera a zabít jeho drsného předáka, než se to všechno dalo do pohybu. Mluví se o tom všude. Ale říká se taky, že Kingfisherův ranč má i svoje vlastní pozemky. Kingfisher prý kdysi od indiánů získal důležité prameny a napajedla. Armáda to potvrdila. Na to území se samozřejmě dostat nechceme. Protože k čemu by nám byla země, kterou by nám potom ze zákona mohli vzít?

Jsme velice rádi, že jsme potkali zrovna vás. Prosím vás, sesedněte! Naše ženy budou mít už brzo připravené jídlo. Buďte naším hostem a pohovořme si o všech těch věcech. Jmenuji se George Webb. Vedu všechny tyhle lidi. Jsme z Kentucky. Odešli jsme proto, že soukromá železnice tam počítala tak vysoké dovozné, že jsme z úrody, kterou jsme odesílali, nedostali skoro žádný zisk. – Tady to bude jinak.“

Když to Jesse slyšel, zeširoka se usmál. Sesedl a přistoupil k mužům, postupně se na ně na všechny zadíval, a pak řekl:

„Tady to nebude jinak. V Kentucky to byla železnice, bez které jste nemohli dostat úrodu na trh, tady to bude most. Všechno vám podrobně vylíčím.“

* * *

Jesse zůstal s osídlenci přes tři hodiny. Měl v brašně u sedla přesnou mapu a ukázal jim na ní všechno důležité.

A naznačil jim i způsob, jímž by mohli zabránit, aby se most stal jednoho dne nástrojem, kterým by mohli být odíráni tak, jako doma železnicí.

Když se s nimi loučil, odcházel jako dobrý přítel. A poprvé za dlouhou dobu měl dobrý pocit, že provedl něco užitečného.

* * *

Toho dne, kdy Jesse vyrazil do Wild Riveru, se vydala na cestu i skupinka osídlenců k bratrům Garlandovým.

Bratři zrovna seděli u snídaně v kanceláři v hotelu. Vrátný zaklepal a zeptal se, zda smí vpustit poselstvo osídlenců.

„Ale samosebou!“ řekl Hias Garland hlasitě.

A pak vešli dovnitř. Nejprve George Webb, pak další dva muži. Byli starší než Webb, vyzáblí farmáři, kterým už život uštědřil nejednu lekci a ze kterých se tak stali dost podezřívaví chlapíci.

Ale vedl je George Webb, a to byl muž se zdravým rozumem. I přes hrubé holínky a obnošené šaty nevypadal vůbec zaraženě nebo v rozpacích.

Řekl stroze: „Tohle jsou Nils Bennet a Fritz Hammer. Já jsem George Webb. Shromáždění osídlenců nás zvolilo za vůdce. Vážíme si toho, že jste nás hned ochotně přijali.“

„Bylo by hloupé, kdybychom vás nechali čekat,“ usmál se Hias Garland a ukázal na několik židlí.

„Prosím, posaďte se a přejděte bez otálení k věci. Samozřejmě jsme už slyšeli o velkém shromáždění osídlenců, jehož iniciátorem jste zřejmě byl vy, pane Webbe. Slyšeli jsme také, že jste měl vynikající příspěvek – o sazbách dovozného například, o možnostech dopravy

a o veřejně prospěšném spolku. Nu, můj bratr a já vás posloucháme.“

Opřeli se v židlích a přimhouřili oči. Vypadali jako zkušení obchodníci, kteří čekají, že vyslechnou návrh.

George Webb řekl suše: „Ano, můžeme to zkrátit a přejít hned k věci. – Stavíte most. To je chvályhodné, slouží to hospodářskému rozvoji zdejšího kraje a je to vskutku průkopnický čin, do něhož se pustili prozíraví obchodníci. Ale to, že stavíte onen most, svědčí i o vaší důvěře v píli, pracovitost a um osídlenců a farmářů. Věříte, že za pár let se na druhé straně řeky podaří obdělat přes sto padesát čtverečních mil zemědělské půdy, a ta že bude mostem spojena s železnicí. Jenže bude-li ten most patřit vám, bude pro vás hračkou začít nás – osídlence a farmáře – ždímat. Proto musíme uzavřít dohodu.“

Udělal malou přestávku a zadíval se na oba Garlandovy. Ti jen klidně seděli a mlčeli.

George Webb si odkašlal a ještě věcněji pokračoval:

„My, osídlenci, jsme dospěli k rozhodnutí: most se musí stát veřejným statkem, všeobecně prospěšným majetkem. Přirozeně se dohlédne na to, abyste během deseti let dostali zpět svoje investiční náklady i s úroky. – Ale pak…“

„Vy jste se zbláznili!“ vpadl mu do řeči Frank Garland. „My se tady s podnikatelským rizikem pouštíme do tak ohromné věci, musíme s bratrem řešit spoustu technických a finančních problémů a vy si teď přijdete a chcete, abychom to všechno postoupili za mizerné úroky? Vy jste docela přišli o rozum!“

Nastalo ticho.

Pak Hias Garland zamumlal: „Neměl bys být tak hrubý a unáhlený, bratře. Vždycky existuje cesta, jak je možno se přiblížit k dohodě. Proč bychom těmto poctivým a pracovitým lidem neměli vyjít vstříc? Je to přece záslužná věc, pomoci našemu národu v tom, když osídluje západ.

Nu, pane Webbe, snad by tady byla možnost. Založte všeobecně prospěšnou společnost, společnost na výstavbu a údržbu mostu. Přenecháme této společnosti jednapadesát procent podílů, pokud je bude schopna zaplatit. Náklady na stavbu mostu jsou dost přesně odhadnuty na deset tisíc dolarů. Pokud seženete pět tisíc jedno sto dolarů, pánové, můžeme sepsat smlouvu. Dáme do ní, že našich devětačtyřicet podílů bude splatných během deseti let i s úroky. – To je všechno. – Co chcete ještě?“

Užasle na něj zírali.

Připravili se na tvrdou hádku. A teď jim nabízí velkoryse tohle. Chtěl jim dát možnost, jak by se důležitý most mohl stát majetkem všech.

To je překvapilo.

„Připravím potřebnou smlouvu,“ řekl Garland. „A v okamžiku dokončení mostu bude splatných jedenapadesát procent stavebních nákladů. Přijďte, prosím, zítra k podpisu. Chci zde založit banku. A ta může dělat dobré obchody jen v prosperujícím kraji. Proto chci k rozkvětu přispět i já se svým dílem – tedy právě oním mostem.“

Po těchto slovech vstal.

Tři osídlenci byli pořád ještě tak překvapeni, že srdečně poděkovali a kvapně se vzdálili, aby tu dobrou zprávu zvěstovali všem svým budoucím sousedům a spoluobčanům.

Když za nimi zapadly dveře, zeptal se Frank Garland svého bratra chraptivým hlasem: „To jsme od teďka dobročinný spolek nebo co?“

„Musí sehnat pět tisíc dolarů,“ řekl Hias Garland, „už to samo bude pro ně problém. – A jestli to dokážou, pak…“

* * *

Jesse přijel do Wild Riveru dopoledne.

Zajel před hotel, sesedl a ohlédl se kolem.

Všude se pořád stavělo, bušilo, tlouklo. Stavěly se dřevěné chodníky. Největší rámus přicházel od řeky. Tam pracovalo parní beranidlo a vydávalo mohutné rány a občas i prudký pískot. A neustále se spouštělo a zvedalo obrovité závaží, které pokaždé dopadlo s mohutným zaduněním.

Jesse vystoupil na verandu hotelu.

Najednou užasl.

Protože z hotelu vyšel Todhunter Kingfisher, kterého přišel navštívit. Nebyl na něj zrovna impozantní pohled! Namáhavě se opíral o hůl. Ztratil nejméně patnáct kilo, možná i více.

Když spatřil Jesseho, v očích se mu zablýsklo.

„No, Jessi," řekl, „takhle vypadá člověk, který od vás dostal dvě kulky. Ale to nic, to nemá být výčitka. Sám jsem si o ně koledoval. Pojďme se trochu projít. Každý den mám jít na malou procházku. Město teď roste stejně rychle jako most. Celá léta jsem tomu dokázal svou houževnatostí zabránit.

Jessi, jaký máte pocit, když si uvědomíte, že jste to způsobil vy těmi dvěma kulkami?"

Jesse nic neříkal, jen se na něj díval a měl pochopení pro sarkastickou roztrpčenost Todhuntera Kingfishera. Protože ty týdny strávené na lůžku v hotelovém pokoji byly pro Todhuntera Kingfishera tím nejhorším, co ho v životě potkalo.

Hned se ale vzpamatoval a zamumlal: „Neberte moje slova vážně, Jessi. Jsem vám přece zavázán. Bez vás by byli moji synové mrtví a..."

„Zapomeňte na to," odvětil Jesse. „Uzavřeli jsme spolu smlouvu, která předpokládá, že doženu vašich osmnáct tisíc krav do Loup City a tam je prodám. V následujících

dnech se vydám na cestu do Loup City s druhým stádem a pak pojedu napřed sám, abych tam byl, až tam dorazí Ben Wabra s prvním stádem.

Je dobré, když vím, že budete brzy schopen sám nasednout a ujmout se svých věcí. Budete mít k dispozici necelých deset jezdců, Kingfishere. Chvíli to potrvá, než se Ben Wabra vrátí s první skupinou honáků zpátky, aby dali dohromady třetí stádo. První osídlenci se už usazují na vašich dřívějších pastvinách. Budete muset respektovat hranice svého vlastního pozemku. Doufám, že…“

„Nesáhnu ke zbraním,“ zamumlal Kingfisher.

Mezitím se dali do pomalé chůze a scházeli ulicí, která vedla dolů k řece. Vidělo je mnoho lidí a na Todhuntera Kingfishera se jistě dívali se smíšenými pocity. Nebyl to taky on, jehož zdravili.

Jesse ovšem sklízel pozdravy ze všech stran.

„Měl byste se tady nechat zvolit šerifem, Jessi,“ zamumlal po chvíli Kingfisher. „Jste tady veliký člověk. No jo, tak tady je ten zatracený most!“ Měli teď výhled na řeku, na most a na druhý břeh.

„Ten most,“ zamumlal Kingfisher ještě jednou. „Po celé roky jsem věděl, že to jednou přijde, že tady vyroste mohutný, velký most, po kterém budou moci jezdit povozy s nákladem. Vždycky jsem to věděl a obával jsem se toho. A teď už se to nedá zadržet.

Až prodáte všech osmnáct tisíc mých krav, dám oplotit pozemek, který patří k mému ranči. Přišla doba plotů a ostnatých drátů.“

„Ach, váš ranč bude i tak dost veliký,“ odpověděl Jesse. „Budete muset stále zaměstnávat šest až osm jezdců. A kdybyste začal pěstovat nějaké nové plemeno – třeba herefordské – pak byste výnosy na stejné ploše pastvin zdvojnásobil. Co však považuji za důležitější, je váš vztah k ostatním lidem v kraji.

Jistě, uznávají, že prodáváte stádo a že jste uvolnil půdu pro osídlence. Ale chcete-li, aby vaši synové vyrůstali mezi přáteli a aby měli jednoho dne dobré sousedy, musíte ještě na leccos dalšího přijít.“

„Na co?“

Jesse ukázal na most. „Garlandové,“ řekl, „budou pomocí toho mostu pít městu i celému kraji krev. Osadníci a farmáři se pokusí z mostu udělat veřejně prospěšnou záležitost. Doporučil jsem jim to, ale nevím, jak se jim to podaří. Pomozte těm osadníkům! Postavte se na stranu svých budoucích sousedů! Vašim synům se to vyplatí.“

Todhunter Kingfisher na tato slova neodpověděl nic, ale jeho zamyšlený pohled, který spočíval na mostě, dostal nyní výraz hluboké zádumčivosti.

Po chvíli zamumlal: „Ano, už jsem slyšel, že u Garlandových bylo poselstvo osadníků. A Garlandovi prohlásili, že jsou ochotni vyhovět. Osadníci mohou…“

Vylíčil Jessemu všechno dost podrobně, protože všechny detaily se už brzy po městě rozkřikly.

„Takže vidíte, Jessi, že pokud jde o most, nemám vůbec šanci, jak si získat přátele. Garlandovi tu šanci sami poznali. Všichni si o nich myslí, že jsou velkorysí a obětaví.“

Tu se Jesse ušklíbl a odpověděl: „Znám bratry Garlandovy a vím, že z těch dvou vlků se určitě jen tak nestanou rázem dojné krávy. Todhuntere, vy jste nepřišel na háček, který ta věc má?“

„Jaký?“

„Tihle osadníci dají všichni takovou částku dohromady snad jen jednou – aby založili všeobecně prospěšnou společnost. Při uzavření smlouvy pak budou muset celou částku položit na stůl. To také znamená, že všechny ty peníze budou někde pěkně na hromádce, v pytli, v brašně nebo v krabici. Kdyby byly ukradeny, zabijí Garlandovi

dvě mouchy jednou ranou. Most jim zůstane a osídlenci budou potřebovat peníze ještě naléhaveji než předtím. Budou švorc a budou si muset otevřít úvěr. Garlandovi jim půjčky dají a nechají si jako záruku most. Tak nějak to bude. Protože to je styl Garlandových. Já ty bandity znám. – Todhuntere, máte dost peněz v hotovosti, abyste je mohl půjčit osadníkům?“

Na poslední otázku zřejmě nečekal odpověď, ale dostal se k věci, kvůli níž vlastně přišel.

„Prodám vaše stáda v Loup City tak dobře, jak to jen půjde,“ řekl. „Chcete účty?“

„Mám v Loup City konto v bance, a chci jen potvrzení banky, že jste tam uložil částku získanou prodejem. Svůj desetiprocentní podíl si můžete hned odpočítat. Nemusíte mi vozit peníze. Ale jezdcům a samozřejmě především Benu Wabrovi dáte dobrou odměnu. To už nechám na vás.“

„Pak je to v pořádku,“ zamumlal Jesse a chystal se odejít.

Pak ale zaváhal a zamumlal: „Todhuntere, budou teď problémy. Určitě budou problémy s Alfonsem Houstonem. Nevím ještě jaké, ale určitě někde číhá jako mlsná kočka. Nezalekne se ničeho, protože ví, že po prodeji třetího stáda bude ve vzduchu lítat dvě stě tisíc dolarů. Nějak se pokusí…“

„Tak ho vyženeme a zabijeme,“ řekl Todhunter Kingfisher stroze. „My oba to uděláme.“

Jesse přikývl. „Jsem rád, že jste na nejlepší cestě k uzdravení, Todhuntere. Doženu vaše stáda do Loup City a dobře je tam prodám. Ale dbejte na to, co je nám oběma milé a drahé, jinak nás bude mít Houston rychle v hrsti. – Hodně štěstí!“

Po těchto slovech odešel.

Todhunter Kingfisher se za ním díval a ztěžka se přitom

opíral o hůl.

V očích mu bojovně zajiskřilo.

* * *

O dva týdny později vyrazil Jesse Jones Ringold a Larry Callaghan se dvěma tucty jezdců a šesti tisíci kravami na dalekou cestu.

Pět dní zůstal Jesse se stádem.

Pak se vydal na cestu do Loup City.

Každý den urazil padesát až šedesát mil.

Večer pátého dne dorazil k tábořišti Bena Wabry.

Stádo bylo sedm mil od Loup City a od nakládacích ohrad železniční společnosti Union Pacific.

„Bene?“ zeptal se Jesse honáka u ohně, „jak to šlo?“

Ben Wabra obrátil hrníček dnem vzhůru, takže kávová sedlina spadla na zem. „Ztratili jsme sedm krav. Jeden kůň si zlomil nohu. Torna Johnsona kousl had, ale přežil to. To je všechno, Jessi. Chlapi byli jako honáci ohromní. Dokonce i lenivci se snažili. Jsme u cíle.“

Byla to stručná, suchá slova, řečená jen jakoby mimochodem.

Ale co se za nimi skrývalo!

Jesse to věděl, protože sám už nejednou hnal stádo jako hlavní honák.

Ben Wabra a jeho chlapi hnali šest tisíc krav přes tři sta mil, divokým a drsným krajem.

A ztratili přitom jen sedm krav a jednoho koně.

Oči všech se upíraly na Jesseho. Ten se usmál a řekl ze sedla mužům: „Jedu teď do Loup City a postarám se o prodej těch krav. Takže se uvidíme zítra, až přiženete dobytek do nakládacích ohrad.“

Popohnal svého šedého valacha vpřed, pak ho zase zastavil a řekl: „No, až budou krávy v ohradách, dostane

každý minimální odměnu padesát dolarů a k tomu ještě mzdu za poslední dva měsíce.“

Když pak vyjel z tábora, zaslechl ze všech stran souhlasné a pochvalné mručení.

A Fair Charley, kuchař, najednou zvolal: „Hoši, s takovýma prachama si budeme moct rezervovat celý podnik Číňanky Mary na několik dní! Jenomže předtím musíme vyhodit ostatní chlapy.“

* * *

Dalšího dne už Jesse vyjednával s nákupčími dobytka, se zástupci velkých konzervárenských podniků na východě. Kupci si prohlédli na koních stádo už včera, protože bylo ohlášeno již několik dní. Věděli, co kupují. Jesse dostane sedmnáct dolarů a pětadvacet centů za každý kus.

To je pěkná suma.

Za další stádo, se kterým je na cestě Larry Callaghan, už nedostane tolik, protože nabídka teď ve všech místech se železnicí stoupá. Cenu stlačí za několik týdnů především stáda z Texasu.

V Loup City šlo všechno hladce.

Za dva dny stádo odevzdali a Jesse dostal šek. Vyřídil všechno v bance. I po odečtení mezd a odměn bylo možné připsat na Kingfisherovo konto v nebraské bance závratnou sumu takřka osmdesáti sedmi tisíc dolarů. A Jesse, který dostal deset procent z každého kusu, získal částku rovných deseti tisíc tří set padesáti dolarů.

Sám si založil konto a vyzvedl z něj dva tisíce dolarů. Koupil si nové šaty, pro Christinu pár dárků – především pěkný prsten – a vydal se s penězi, které vyzvedl z Kingfisherova konta na mzdy a odměny, do hotelového pokoje salonu Old Trailmen. Tam už se sešli všichni

honáci.

Jesse se posadil vedle Bena Wabry a řekl: „Vyplatím mzdy podle seznamu, odměny ovšem tak, jak určíš ty, Bene. Protože jsou to tvoji lidé. Můžeš se pohybovat mezi padesáti až stovkou dolarů.“ Ben Wabra se usmál. Pak si vytáhl poznámkový blok a začali vyplácet.

Šlo to rychle. Každý muž, který dostal peníze, se vyřítil ven, aby mohl co nejdříve užívat pochybných radovánek, které na ně v Loup City čekaly. Zůstali pouze Ben Wabra a Jesse. Jesse dal Benu Wabrovi tisíc dolarů. „Pět set je od Kingfishera a pět set ode mne. A jestli doženeš k cíli stejně dobře i třetí stádo,, dostaneš stejnou částku ještě jednou.“

Ben Wabra měl podivně úzké oči. Odfrkl a otřel si strniště vousů.

„Dva tisíce dolarů,“ zamumlal. „To je tedy něco. Na to musí i ten nejlepší kovboj makat čtyři roky, a protože je to tvrdá dřina, nikdy je neušetří, ale rozhází. – Dva tisíce dolarů pohromadě! – Nevím, co si s nimi počnu. Koupím si dobytek a poženu ho ke dráze. Začnu s malým stádem, jenže…“

Udělal výmluvný pohyb, kterým chtěl naznačit, že už si nějak poradí.

Jesse přikývl a shrnul zbytek peněz do váčku, který si uvázal pod košilí na holou hruď.

Pak kývl na Bena Wabru a řekl: „Nech tady v Loup City tři dny volna. Pak jim přikaž nasednout – i kdyby měli jet přivázáni! Cestu domů byste mohli zvládnout za šest dní. Budu tě čekat na pastvinách u ranče nejpozději za deset dní. Můžeš mi to slíbit?“ „Budeme tam,“ přikývl Ben Wabra. O dvacet minut později už Jesse opět ujížděl z města.

Uvažoval, zda Alfonso Houston má i tady špeha, který všechno pozoruje a registruje.

Musel počítat s tím, že ano. Proto už po několika mílích

zastavil u soutěsky. Byla to kamenitá cesta, po níž jezdily poštovní dostavníky.

Jesse zamířil na koni mezi stromy a vyčkával. Nemusel čekat dlouho. Brzy zaslechl dusot kopyt cválajícího koně.

Vyjel potichu mezi stromy a náhle zatarasil úzkou stezku.

Jezdec, který vyjel ze zatáčky, vyrazil divoké zaklení a strhl svého chvátajícího koně.

Pak zvíře uklidnil a položil ruku na revolver.

„Co to má znamenat?“ zeptal se ostře. „Proč mi bráníte projet?“

Jesse se na chlapíka zadíval. Pak už dlouho neotálel.

„Co povíte Alfonsu Houstonovi?“ zeptal se suše.

Muž chtěl hrát překvapeného, nevědomého. Ale stáli u sebe dost blízko, takže viděl Jesseho chladný pohled. To, co v něm spatřil, způsobilo, že zavrhl pokus jakkoliv ho obelhávat.

A tak jen trhl vyzáblými rameny a řekl s křivým úšklebkem: „Všechna čest, pane Ríngolde! - Ale co na tom? Jo, Houston mě poslal do Loup City. Chtěl vědět, jestli stádo dorazilo v pořádku a za jakou cenu jste ho prodali. No a já jsem teď na cestě k němu, abych mu podal zprávu. Vím taky, že skoro všechny peníze jsou na Kingfisherově a na vašem kontě. – A co má být?“

Zeptal se vyzývavě.

Jesse mu uvolnil cestu. Řekl: „Vyřiďte Alfonsu Houstonovi ode mne pěkný pozdrav. Řekněte mu, že si dojdu pro jeho skalp, jestli vyvede něco, co se mi nebude líbit. Řekněte mu, ať se raději vzdá svých úmyslů, protože ho to může stát život.“

„Vyřídím to,“ zamumlal muž. „A abyste věděl, Ringolde, já měl pro Houstona vyřídit v Loup City jen tuhle záležitost. Jinak pro něj nepracuji.“ Po těchto slovech jel dál. Jesse vyjel za ním pomaleji.

* * *

O tři dny později narazil na Larryho Callaghana a jeho stádo. Když jel do tábora, nevládla tam moc dobrá nálada, protože už dva dny bylo ošklivé počasí. Nejenže pršelo, ale pořád byly drobné bouřky. Stádo bylo neustále na pokraji zdivočení.

A co bylo ještě horší: muži dnes nedostali teplou večeři. Průtrž mračen smetla všechno, co kuchař s velkou námahou a značnou dávkou umu uvařil. Nikde nebylo suchého místečka.

Muži reptali.

Zrovna když chtěl Jesse sesednout, zaduněl mohutný hrom.

A pak sjel z oblohy další blesk – a rovnou doprostřed stáda!

Jezdci stáli chvíli jako opaření. Pak hned skočili na koně. Každý muž měl v takovém nečase osedlaného koně nablízku.

Zdivočelé stádo nezamířilo směrem k táboru, ale k Loup City.

Jesse jel s Larry Callaghanem a jeho lidmi na křídlech bručícího a bláznivě uhánějícího stáda po cestě, kterou dnes jel opačným směrem. A nemohl dělat nic jiného, než ostatní jezdci. Museli se spokojit s tím, že zůstanou poblíž stáda. Museli se pokusit udržet krávy pohromadě, aby se celé zdivočelé nerozdělily v menší stáda, nebo se dokonce docela nerozptýlily.

Každý muž jel v takovém případě takříkajíc za sebe. V takové tmě, za deště, hromů a při ohlušujícím dusotu stáda bylo nemožné, aby se muži mezi sebou domlouvali.

Bylo třeba zůstat v sedlech a jet na křídlech pádícího stáda a dávat pozor, aby některý ze špičatých rohů nenatrhl koňům břicha, aby o sebe dobytek nezakopával a

nepopadal.

Byla to ďábelská noc.

* * *

Ráno vypadalo všechno docela jinak.

Svítilo slunce. Všude ještě tekly potůčky, které nestačila zem vsáknout.

Půda byla těžká a promočená. Všechna zvířata - ať už krávy či koně, měla kopyta obalená bahnem.

To nakonec zbrzdilo i rozdivočelé stádo. Kravám prostě ztěžkly lepkavým blátem nohy.

Jenže byly o patnáct mil dál, takže mnohem víc, než co by jinak zvládly za den.

Teď ale nemohl dobytek dál.

Chybělo ještě několik jezdců.

Když pak v průběhu dopoledne dorazil kuchyňský vůz, byli konečně všichni pohromadě. Pár jezdců přišlo o koně a měli neuvěřitelné štěstí, že se nedostali pod kopyta zdivočelého stáda.

Kuchař si pospíšil se zprávou, že blesk, který vyvolal celý ten divoký úprk, zabil třináct krav.

„Shořely na uhel," řekl kuchař. „A rohy se jim scvrkly jako škvarky. – Chudáci krávy."

Jesse Jones Ringold a Larry Callag-han se na sebe podívali. Kývli na sebe a byli rádi, že zdivočelé stádo si nevyžádalo oběti mezi jezdci.

Dalšího dne pokračovali v cestě. Počasí bylo už zase pěkné a suché.

Jesse zůstal se stádem ještě dalších sedm dní.

Pak už to bylo do Loup City jen třicet mil. Ben Wabra a jeho lidé museli už být doma ve Wild Riveru. Jeli jinou, kratší cestou, po které ovšem nebylo možné hnát stádo. Proto se cestou nepotkali.

Jesse odjel sedmého dne do Loup City, aby tam připravil všechno potřebné k prodeji druhého stáda.

Počítal s tím, že i tentokrát ho bude sledovat nějaký špeh Alfonsa Houstona. Bylo mu jasné, že Alfonso Houston chce jen vědět, jestli stádo bylo dobře prodáno a kde jsou uloženy peníze.

Jesse tentokrát prodal stádo za čtrnáct dolarů a třicet centů za kus. I to byla celkem slušná částka. Uložil peníze na Kingfisherovo konto a zvýšil i své konto o pořádnou sumu.

Jezdcům vyplatil dobré odměny a mzdu. I jim dopřál tři dny času, aby se pořádně zotavili, a ještě téhož večera odjel z Loup City směrem k Wild Riveru.

Tentokrát nečíhal na jezdce, který měl namířeno k Alfonsu Houstonovi.

Protože i Jesse jel zkratkou, potřeboval na zpáteční cestu jen čtyři dny.

Byla už zase noc, když dorazil z jihu k nové části Wild Riveru.

Nechal za sebou dokončený most a odvedl koně do veřejné stáje a zašel do hotelu.

Vrátný na jeho otázku horlivě odpověděl: „Pan Kingfisher není ve městě. Už od včerejška je na svých pozemcích, aby…“

„No dobrá,“ zamumlal Jesse. „Tak mi dejte nějaký pokoj. Jsem unavený a chce se mi spát.“

* * *

Spal dost dlouho, a ačkoliv měl strašný hlad a v žaludku mu kručelo, dal si čas a pořádně se umyl a oholil. Zatím si nechal přinést snídani do pokoje.

Občas pohlédl oknem ven na ulici. Protože měl v pokoji rohové okno, mohl ulici přehlédnout po celé délce až k

mostu.

Asi sto dvacet kroků vzdušnou čarou odtud stála nová rovněž právě dokončená budova banky Garlandových.

Bylo už skoro deset dopoledne.

Od mostu se blížili tři muži. George Webb, Nils Bennet a Fritz Hammer.

George Webb nesl cestovní tašku. Musela být dost těžká, protože si ji občas přehodil z jedné ruky do druhé.

Jesse najednou pochopil, co to má znamenat.

Most je hotov. A osídlenci uzavřeli s Garlandovými dohodu, že bratři odprodají své většinové vlastnické právo na most veřejně prospěšné společnosti.

Najednou mu bylo jasné, že tady dojde k překvapení. Nemůže to být jinak, protože to by se ž Garlandových museli stát docela jiní lidé.

Jenže vlk zůstane vlkem. A Garlandové zůstanou jako obchodníci krutí a nesmlouvaví.

Už nemyslel na snídani a ani na to, že je teprve z poloviny oholen a že je do půl těla nahý.

Otočil se, přiskočil k posteli a strhl z opěradla postele pás s revolverem.

Pak přiskočil ke dveřím.

Když je ale otevřel, zaslechl výstřely a dusot kopyt řehtajících koní.

Pozdě. Než seběhl dolů po schodech na ulici, bylo pozdě.

Z uličky vyjeli tři jezdci.

Zastřelili tři osadníky. Jeden z jezdců se sehnul hluboko ze sedla dolů a vytrhl postřelenému Georgu Webbovi těžkou tašku.

A zatímco to jezdec dělal, zbývající dva stříleli kolem dokola do oken a dveří domů v okolí.

Pak zase na koních zmizeli v uličce. Měli velice rychlé koně, kteří reagovali na každý stisk stehen.

Celé to trvalo snad jen dvacet vteřin, tak náhle se vyřítili z uličky a zabili ty tři muže.

Jesse Jones se chvatně oblékl a pospíchal dolů a z hotelu ven na ulici.

Tam, kde leželi tři zastřelení muži, se seběhli lidé. Byl mezi nimi i lékař. Ty tři nešťastníky odnesli do jeho domu.

To ale také znamenalo, že všichni tři zřejmě byli ještě naživu a doktor doufal, že bude v jeho silách jim pomoci.

Jesse si z duše přál, aby ta zranění nebyla životu nebezpečná.

Podíval se k bance.

Tam se otevřely dveře teprve nyní. Vyšli z nich oba bratři Garlandové a jejich zaměstnanci. Dívali se, co se děje asi čtyřicet kroků od nich. Ze všech lidí, kteří se seběhli, jich teď pár poodběhlo ke Garlandovým a vzrušeně gestikulujíce jim líčilo, co se stalo.

Jesse zůstal stát pár chvil a všechno sledoval. Zle a trpce se přitom usmíval. Garlandové vyšli z banky trochu pozdě, pomyslel si. Nevypadá to věrohodně. Každý člověk, když zaslechne střelbu, se přinejmenším vrhne k oknu nebo nakoukne dveřmi. Tihle dva darebáci dobře věděli, že osadníci nedojdou s penězi až k nim. To byl jejich plán. Tušil jsem to od začátku.

Teď osadníci ztratili těžce nasbírané peníze a nebudou moci splnit smlouvu, která by společnosti zaručila většinu podílů mostu, a nebudou moci odkoupit podíl Garlandových.

Most tedy zůstane v rukou těch dvou darebáků. A osadníci navíc přišli o peníze a dostali se tak do závislosti na Garlandových. Tak se dělají špinavé kšefty! – Ale já jim...

Přerušil proud svých myšlenek, otočil se a zamířil k veřejné stáji. Štolba ve stáji nebyl a nikdo na Jesseho volání neodpovídal. Našel svého Big Jima hned ve třetím

boxu vlevo, a tak si ho sám osedlal.

Když Jesse vyváděl svého koně ven a chtěl na něj před stájí nasednout, dorazil zrovna jakýsi jezdec a chystal se seskočit.

Poznali se hned.

Byl to Todhunter Kingfisher.

„Och, myslel jsem si, že se dnes vrátíte, Jessi," řekl Kingfisher. Seskočil z koně a jeho pohyby už byly pružnější a bylo v nich více síly.

Jen když přistoupil k Jessemu, trochu napadal na nohu. Po Jesseho kulce zůstala skutečně částečně zchromlá.

Kingfisher k němu přistoupil s napřaženou dlaní.

„Tak co bylo? – Dobré zprávy? – No, a co se to děje tady ve městě? Když jsem..."

„Lidé Ala Houstona ukradli osadníkům peníze, kterými si chtěla jejich společnost zajistit nadpoloviční podíl na mostě," řekl Jesse. „A já se teď vydám ty tři bandity pronásledovat a ty ukradené peníze jim vzít. Jděte mi z cesty, Kingfishere! Promluvíme si později o..."

Přistoupil ke svému koni a vyšvihl se do sedla, zatímco to říkal.

Ale teď zmlkl.

Protože Todhunter Kingfisher mu pořád ještě s koněm stál v cestě.

„Hej!" to bylo všechno, co Jesse řekl. A v jeho hlase zněl údiv a varování současně.

„Takhle to nejde, Jessi," řekl Kingfisher mírně, „protože spolu máme dohodu. Máte pro mne prodat v Loup City osmnáct tisíc krav. Dostanete za to královskou odměnu. Nemohu strpět, abyste se kvůli jiné věci vydal za třemi lotry, kteří se stejně někde v bezpečí ukryli. Nemám kromě toho zájem na tom, aby ti tři bandité byli dopadeni a aby uloupené peníze byly vráceny nazpět."

Udělal krátkou přestávku a drsně se zasmál: „Sám jste

jednou řekl, Jessi, že mám získávat přátele pro své syny. No dobrá, půjdu k osídlencům a dám jim peníze bez jakýchkoliv podmínek.“

Jesse zauvažoval.

„Pojďme ke Garlandovým,“ řekl. „Pojďme do banky a vezměme si s sebou svědky, na které natrefíme cestou. – Občany, osídlence – kdo bude ochoten. – Chcete, Todhuntere?“ Ten přikývl. „Jdeme!“ řekl.

* * *

Když Todhunter Kingfisher, Jesse Jones Ringold a pár tuctů lidí vtrhlo do banky, úředník za přepážkou rychle vstal ze židle.

„Zavolejte svoje šéfy,“ řekl Todhunter Kingfisher. Ale to ani úředník udělat nemusel. Oba Garlandové sami od sebe vyšli ze své kanceláře. Zaslechli hluk, který způsobili lidé tlačící se dovnitř a kteří teď zaplnili celou halu až k přepážkám.

Bylo jisté, že Garlandovi mají starosti a jsou i nervózní. Nevěděli totiž, co to má všechno znamenat.

Nedali však na sobě nic znát. Vypadali docela klidně a vyrovnaně. Hias Garland se svým dokonalým hlasem zeptal: „Čím vám můžeme posloužit?“

A teď byl na řadě Todhunter Kingfisher.

Všichni lidé slyšeli, jak Todhunter Kingfisher říká Garlandovým:

„Předákům osídlencům byly uloupeny peníze, že? A osídlenci teď nemohou splnit podmínku smlouvy o mostě, kterou s nimi banka tak velkoryse hodlala uzavřít. Nebo je banka ochotna termín prodloužit?“

Všichni se zadívali na Hiase Garlanda. Pohlédl na něj i jeho bratr Frank.

Hias Garland si přejel prstem přes pečlivě pěstěnou

bradku. V pronikavých očích mu však zablýsklo.

„Dohody se musí plnit," řekl konečně. „Tento nejvyšší princip se nikdy nesmí porušit. Proto musím trvat na splnění dohody. Vyprší dnes o půlnoci. Pokud společnost založená osídlenci dohodu nesplní, je mi to velice líto. Ale termín prodloužit nemohu. Kdykoliv jsem ovšem ochoten uzavřít dohodu novou. Jenže k tomu by zřejmě museli osídlenci a farmáři napřed zvolit nové zástupce a předáky. To všechno chvíli potrvá. Každopádně jsem ochoten pomoci každému osídlenci, který potřebuje úvěr, aby se mohl usadit na dříve obsazené a teď uvolněné pastvině. Garlandova banka pomůže, kde se dá, samozřejmě za obvyklých podmínek. Jedno se ovšem při tom dnešním zákeřném útoku ukázalo: Tady jsou zapotřebí muži zákona! Je nezbytně nutné, aby..."

Zmlkl, protože Todhunter Kingfisher bouchl mohutnou pěstí o širokou přepážku.

„Zůstaňte u věci," řekl. „Bandité ukradli osídlencům peníze. Ale smlouva ještě proto nepřestává platit! Já tu potřebnou sumu uhradím. Věnuji ji osadníkům bez jakýchkoliv podmínek. Prostě ji daruji, protože chci napravit jisté věci. Pane Garlande, vezmete si ode mne šek?"

A opět se oči všech upřely na Hiase Garlanda.

„Ne," řekl ten. „Dohoda je sepsána tak, že se musí zaplatit hotovými penězi. Banka zavírá v šest odpoledne. Ale budeme samozřejmě k dispozici do půlnoci, abychom umožnili splnění smlouvy. Musíte obstarat hotové peníze, pane Kingfishere. Ale pokud by se vám to nepodařilo nebo byste z jakýchkoliv jiných důvodů upustil od toho, že tu velkorysou sumu věnujete, opakuji ještě jednou, že Garlandova banka je ochotna uzavřít se zástupci společnosti osídlenců novou smlouvu."

„Bude ta smlouva jiná?" zeptal se zostra Jesse.

Hias Garland se na něj úkosem podíval.

„Smlouvy se vždycky projednávají.“ odvětil. „Takže novou smlouvu budeme muset dohodnout úplně od začátku. Ale možná se panu Kingfisherovi podaří sehnat peníze do vypršení lhůty. A pak bude všechno v pořádku! Ostatně, považuji to od pana Kingfishera za nesmírně milé, že trochou peněz chce napravit jisté věci z minulosti. – Máte snad ještě něco?“

„Ne,“ řekl Todhunter Kingfisher, otočil se a vyšel ven.

Za ním se vyhrnuli z banky i ostatní lidé. Protože všichni chtěli ostatním říci o té novině a podebatovat si o ní v saloně.

Jesse zůstal.

Ubalil si cigaretu a zapálil si.

Když byl venku poslední člověk, slyšel, jak se Hias Garland ptá: „Přejete si něco, Ringolde?“

Jesse se k němu obrátil.

„Pracujete pořád ještě svými starými podfukářskými metodami,“ řekl suše. „Ten svůj primitivní styl jste pořád ještě nedokázali vylepšit. A přitom jste to se mnou už jednou projeli. Myslím, že jsem vás varoval, ne? Teď bych vám chtěl položit pár otázek. Kde se ukryl Alfonso Houston? Mezi těmi bandity, kteří uloupili peníze, nebyl. – Tak kde je?“

„Možná v naší kanceláři támhle vzadu,“ řekl chladně Hias Garland a ukázal na dveře.

„To by mě od vás a od něj vůbec nepřekvapilo,“ odpověděl Jesse a odešel k východu. Vykoukl na ulici a pak se obrátil ke Garlandovým.

„Dopustili jste se chyby,“ řekl, „nechtěli jste se vzdát práv na most, a proto jste nechali ukrást peníze. Jenže Kingfisher hrábne do kapsy a do půlnoci ty peníze pro osídlence sežene. Jsem zvědav, jak tomu dokážete zabránit. Dostanu vás přitom. Vás i Alfonsa Houstona.“

Po těch slovech vyšel ven.

Garlandovi ještě chvíli zírali tam, kde před chvílí stál. Pak se beze slova obrátili a zmizeli ve své kanceláři. Frank ještě jednou vystrčil hlavu ze dveří do prostoru pokladen a řekl úředníkovi: „Ať nás teď nikdo neruší, Alwine."

Hubený muž, který pro ně pracoval už dlouhá léta a byl jejich důvěrníkem, přikývl.

Věděl, že v kanceláři bratrů Garlandových sedí Alfonso Houston.

Ten stál celou dobu za otevřenými dveřmi. Teď zamířil k židli v rohu. Křesla z duše nenáviděl. Židli si otočil opěradlem dopředu a posadil se na ni jako na koně. Neustále měl na očích Garlandovy, obojí dveře i okno a byl schopen v mžiku vyskočit a zareagovat. Byl nedůvěřivý jako vlk. Řekl: „To byl nebezpečný bluff, Garlande, když jste mu řekl, že jsem možná u vás v kanceláři. Jesse Ringold je nebezpečný. Má všechny potřebné instinkty. A jeho instinkt mu mohl říci, že tady skutečně trčím. Nikdy nepodceňujte instinkt pistolníka, Garlande. Nikdy už takovéhle žertíky nezkoušejte!"

Oba bratři na něj upřeně hleděli. „Proč jste k nám předtím – pár minut před loupežným útokem – přišel zadním vchodem?" zeptal se Hias Garland chladně.

„Nono, copak mě nepotřebujete?" zeptal se Alfonso Houston se zářivým úsměvem.

Garlandovi se posadili každý za svůj psací stůl. A pak se zadívali na banditu, se kterým se zapletli, aby za ně vyřídil špinavou práci.

Měli víc takových pomahačů všude v divokých městech, kde se jim dařilo bez strachu před zákonem provozovat svoje čachry.

Ale teď vycítili, že Alfonso Houston je větší třída než všichni ti jejich dosavadní pomahači dohromady - a to třída v negativním smyslu. Protože Houston byl chytřejší,

nebezpečnější a bezohlednější.

„Copak už mě nepotřebujete?“ zeptal se Houston ještě chladněji. „Slyšel jsem přece všechno,“ dodal. „Kingfisher si teď dojede na svůj ranč pro peníze a postará se o to, abyste ztratili vliv nad mostem. Jenže bez mostu budete v tomhle kraji vyřízení.“

„Nemohli jsme přece předpokládat,“ řekl Hias Garland, „že do města přijde Kingfisher a že jen tak dá osídlencům potřebnou částku. To nemohl předpokládat nikdo, ani vy ne, Houstone. Takže proč jste tady?“

„Přišel jsem obchodně,“ prohlásil Houston. „Chtěl jsem se přesvědčit, že moji lidé bezvadně provedou úkol a že všechno klapne. A všechno šlo znamenitě, takže teď jsme opravdoví obchodní partneři. Ruka myje ruku. Proto bych měl takovýhle návrh: Na kontě Todhuntera Kingfishera v Nebraské bance je dobrých dvě stě tisíc dolarů. Už prodal dvě stáda a prodá ještě třetí. Kdyby tedy přišel k vám a požádal vás o úvěr ve výši dvě stě tisíc dolarů, pak byste mu ty peníze dali – samozřejmě při určitých zárukách. A i kdybyste tady měli vyškrábat poslední cent, určitě byste mu těch dvě stě tisíc dali. – Je to jasné?“ Garlandovi se zamysleli. Každý jiný člověk by teď na jejich místě položil otázky, ale Garlandovi se ptát nemuseli.

Jen Frank Garland řekl: „Kdyby tak náhle potřeboval peníze, nemůže přece dát pět tisíc dolarů osídlencům.“

„Přesně tak,“ zachechtal se Alfonso Houston. Vstal, narovnal se a řekl: „Kde si tady můžu na pár hodin nerušeně zdřímnout? Jsem unavený. A před setměním stejně nemůžu ven.“ Ukázal na točité schodiště, které v rohu místnosti vedlo nahoru.

„Támhle se jde do vašich soukromých pokojů, že? No tak to si jdu vyzkoušet, jaké máte postele. A než odjedu, nachystejte mi dobrou večeři.“ Dívali se za ním mlčky a sledovali, jak lehce jako kočka vyklouzl po schodech

nahoru.

Pak pohlédli jeden na druhého a i beze slov si porozuměli. Věděli, že Houston zmizí z kraje, teprve až dostane Kingfisherovy peníze.

Ale to zároveň skýtalo i jim nečekané možnosti.

„Získáme Kingfisherův ranč," řekl Hias Garland suše. „Jestli ho Alfonso Houston dostane do situace, že bude najednou potřebovat spoustu peněz, pak je od nás Kingfisher dostane za jisté záruky. A my se dokonce zachováme jako dobrodinci, protože mu dáme to, co by jinde tak rychle nesehnal: peníze!"

* * *

Jesse kráčel pomalu k domu Christiny Laneové. Musel minout několik skupin lidí, kteří o čemsi vzrušeně diskutovali. Ale když procházel kolem nich, všichni se k němu obraceli a zdravili jej.

Před doktorovým domem stál největší hlouček. Zde se Jesse zastavil a zeptal se: „Tak co se děje uvnitř?"

Jeden z občanů mu řekl: „George Webb to dostal velice ošklivě – pravděpodobně proto, že nesl tašku s penězi. Ale doktor mu už vyndal kulku a Webb zůstal naživu. Nils Bennet a Fritz Hammer nemají tak těžká zranění. Naštěstí nikdo nezemřel. Ale peníze jsou pryč."

„Kingfisher přinese nové," řekl Jesse klidně. „A měli byste je přijmout. Dá je bez jakékoliv podmínky. Nechce, aby tady měli jeho synové nepřátele. Kingfishera v tomhle kraji asi nikdy nebudou mít rádi. Na to se celá ta léta choval příliš drsně. Ale měli byste mu dát šanci."

Pokračoval dál, a když došel k domu Christiny Laneové, dívka už na něj čekala.

„Jesse Ringolde," řekla, „vůbec bych už s tebou neměla mluvit a ztrácet s tebou čas. Přijel jsi do města už včera

večer a ukážeš se tady teprve teď!“

Smekl před ní klobouk a zasmál se na ni. A přesto měl v očích vážný výraz.

„Včera,“ řekl, „jsem byl se silami v koncích. Promiň mi, Christino.“

„Ach, ty mi promiň, že jsem tak sobecká a občas zapomínám, že máš za sebou těžké týdny v sedle,“ řekla rychle. A náhle se opět rozesmála.

„Dnes jsem schválně nevařila. Chtěla bych, abys mě dnes zavedl na jídlo do restaurace. Mají čerstvé pstruhy. Půjdeš se se mnou někam najíst?“

„Jistě,“ řekl, „když jsi na mne čekala, půjdeme.“

Podal jí ruku a pak šli ulicí k nové restauraci. Každý je viděl a věděl, že patří k sobě.

Téměř všichni lidé je přátelsky zdravili.

Když pak seděli v restauraci v koutě u stolu u okna, vytáhl Jesse prsten, který koupil v Loup City.

Christina mu musela podat ruku a zavřít oči. Navlékl jí prsten.

„Tak a teď jsme doopravdy zasnoubeni,“ řekl. „Podívej se na něj – nic lepšího se mi nepodařilo sehnat.“

„Óóóóch!“ vydechla. A naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Vidělo to několik hostů, ale Jessemu to bylo jedno. Byl dlouho pryč a celou tu dobu po ní toužil. Na svou hvězdu na severu docela zapomněl.

Po jídle se šli na chvíli projít. Christina pro dnešek zavřela svůj obchod. Tohle byl den jejich zásnub.

Prošli se kolem řeky od mostu dál. Asi čtvrt míle za městem narazili na Kingfisherovy syny Boba a Ollieho. Bob měl na udici velikého pstruha, který sebou pořád házel ve snaze vysmeknout se. Chlapec si netroufal rybu vytáhnout z vody na souš, protože to by dojista přetrhlo jeho tenký vlasec. Jeho bratr Ollie ale stál až po kolena ve vodě a čekal s napřaženýma rukama. Bob neustále

naháněl prutem vzpouzejícího se pstruha k Olliemu a trochu ho povytáhnul hlavou z vody. „No tak, Ollie!“ vykřikoval.

A Ollie hmatal, ale vždycky naprázdno. Pstruh sebou mrskal na udici a Ollieho dlaním stále unikal.

Konečně Ollie chytl velkou rybu za žábry. S vítězoslavným výkřikem ji zdvihl. Pak Bob pustil udici. Dívali se spolu na rybu. Byl to ohromný pstruh, snad pětikilový.

Jesse a Christina stáli stranou a všechno to sledovali.

Slyšeli, jak Bob říká Olliemu: „Tenhle pstruh se bil statečně, co? Skoro bychom ho nedostali.“

„Jenom proto prohrál, že jsme na něj byli dva,“ přisvědčil Ollie. „Myslím, že bychom ho měli nechat plavat. – Koukej, háček má dost vpředu. – Tak co, necháme ho?“

A tak vytáhli pstruhovi háček z pysku a pustili ho zase do vody.

„Tihle kluci mají smysl pro fér hru,“ zamumlal Jesse. „Jsou fajn.“

Zavolal na ně. Bob a Ollie byli ještě v zajetí svého vzrušujícího zážitku. Ale přesto k němu rychle vyběhli po strmém břehu nahoru.

„Že to byl parádní kus?“ zeptal se Ollie.

„A vy jste se jako vítězové zachovali náramně férově,“ odvětil Jesse. Jenže pak zvážněl a řekl: „Uděláte mi laskavost?“

„To je jasně – cokoliv!“ řekl Bob a Ollie živě přikyvoval.

„Tak běžte do města a zůstaňte ve svém pokoji. Neptejte se mě, proč to tak má být. Běžte do města a nevycházejte z učitelova domu, ve kterém určitě ještě bydlíte!“

Podívali se na něj vážně. Samozřejmé by se ho chtěli na leccos zeptat. Byli dost velcí na to, aby pochopili, že k tomu má závažné důvody, že od nich chce, aby udělali

právě tohle.

Náhle přikývli. „Uděláme to," řekl Kolie

„Pomůžete tím velice svému tátovi i mně," zamumlal Jesse, ale nebyl si jist, zda jeho poslední slova ještě zaslechli, protože už se vydali k městu.

Christina byla celou dobu tiše. Teď se zeptala: „Jesse, copak Bobovi o Olliemu hrozí nebezpečí?"

Přikývl. „I tobě," řekl. „Todhunter Kingfisher se postavil proti zájmům Garlandových. A ti si vyžádali pomoc od Alfonsa Houstona a jeho banditů. Jenže Alfonso Houston hraje i svou vlastní hru. Chce peníze, které Kingfisher uložil v Loup City na své konto v Nebraské bance. K tomu potřebuje Houston pomoc zdejší banky. To moc dobře ví. Proto taky Garlandům pomohl. Je mu jasné, že se dostane do křížku se mnou. A vzpomínáš si na to, jak Garlandové byli u toho, když jsme se líbali. Vědí tedy moc dobře, na čem mi záleží. A ví to i Alfonso Houston. Sám mi to řekl. A podobně jsou v nebezpečí i Kingfisherovi synové, Christino. Jakmile se dnes setmí, jste v nebezpečí. Jenže to nemohu dokázat. Asi by se mi vysmáli." Odmlčel se a rozhlédl se kolem dokola.

„Ti tři bandité, kteří dnes dopoledne postřelili předáky osídlenců, možná neujeli daleko. Nemuseli se bát, že by je někdo pronásledoval. Možná měli s sebou ještě čtvrtého chlapa, který jel s jejich koňmi dál, aby zmátl stopy, a oni seskočili a čekají teď někde nablízku, aby se po setmění zase vrátili do města. Ostatně cítím, že i Alfonso Houston je tady někde nablízku. Instinkt mi říká, že tahle noc bude pěkně nebezpečná a divoká. Todhunter Kingfisher taky přijede s penězi ze svého ranče sem do Wild Riveru až těsně před půlnocí. Christino, ty se zavřeš ve svém domě a nikoho k sobě nepustíš. Já sám si někde počíhám na Alfonsa Houstona. Kdybych ho dostal, všechno se sesype. – Pojď, Christino, jdeme domů."

„Ano," řekla rychle a pohledem ostražitě a nedůvěřivě zabloudila kolem sebe. Neměla strach, ale byla opatrná.

„Jednou snad v tomhle městě bude někdo, kdo bude zastávat právo, jednou už tady musí být bezpečno," řekla náhle.

„Jistě," odvětil Jesse. „Ale i kdyby tady už teď byl šerif nebo fungovala občanská hlídka, moc by toho nezmohli. Je třeba chytit Alfonsa Houstona. Kdyby zjistil, že na něj chce někdo nastražit past, jistě by ze svého doupěte nevylezl."

* * *

Ten den uběhl ve Wild Riveru bez dalších incidentů. Město se opět uklidnilo a když nastal večer, běželo už všechno obvyklým rytmem.

Lidé si už zvykli na dokončený most, navštěvovali se na obou stranách řeky a už se také rozneslo, že ti tři ranění zástupci osídlenců, kterým byly uloupeny peníze, jsou mimo smrtelné nebezpečí.

Vlastně už se čekalo jen na to, že do Wild Riveru přijede Todhunter Kingfisher se slíbenými penězi. Uzavíraly se sázky, jestli to stihne včas. Nechtělo se také věřit, že je skutečně ochoten dát společnosti osídlenců peníze jen tak.

Jesse Jones Ringold se odpoledne věnoval svému Big Jimovi. Nechal ho znova podkovat a pak ho na dvoře veřejné stáje důkladně vydrhl a spotřeboval na to několik věder vody. Big Jim se pak cítil náramně dobře a vypadal - až na několik jizev - jako nový.

Pozdě odpoledne se pak Jesse toulal po městě, zašel si tu sednout na pivo, tam koupit cigarety. Rozhlížel se unuděně kolem sebe a budil dojem, že zabíjí dlouhý čas do Kingfisherova návratu.

Několikrát se ho zeptali, jestli to Kingfisher myslí vážně

a opravdu přijede.

„To uvidíte," odpovídal Jesse na takové otázky.

Když nastal soumrak, zašel na večeři ke Christině Laneové.

Na stole už bylo prostřeno, ale její úsměv byl vážný. V očích měla ustaraný výraz. Ale ani slovem se nezmínila, jaké obavy o Jesseho má. Mluvili o své minulosti a o tom, co by chtěli dělat v budoucnu. Stále důkladněji jeden druhého poznávali a s každou hodinou, co spolu strávili, o sobě věděli víc.

Jenže pak se Jesse zvedl. „Už je noc," řekl. „Město brzy utichne – dnes dříve než jindy, protože včera se dlouho oslavovalo. Chris, pusť mě ven zadními dveřmi. A pak pořádně zasuň závoru a neotevírej, ať přijde kdokoliv."

Christina přikývla.

Doprovodila Jesseho beze slova k zadním dveřím. Tam se políbili.

Christina zašeptala: „Dávej na sebe pozor, miláčku!"

Víc neřekla.

Jesse vyklouzl do malého dvorku za domem. Zastavil se a poslouchal, jak Christina zevnitř zasunula závoru dveří. Pak se plížil dál – pomalu a trochu jistěji. Jeho oči si však ještě nezvykly tak docela na tmu.

Přehoupl se přes malý plot, který odděloval Christininu zahrádku od uličky. Jenže vtom to přišlo.

Ze střechy jakési kůlny na něj seskočil muž, zarazil mu kolena do zad a současně ho udeřil revolverem do hlavy. Klobouk naštěstí trochu zmírnil účinek té rány. Možná by se Jessemu podařilo utéci a překonat to omámení. Vždyť v téhle uličce už jednou bojoval se dvěma gangstery a přemohl je.

Ale tentokrát se to nepodařilo. Kolena muže, který na něj seskočil, se mu tvrdě zarývala do zad. To vzalo Jessemu dech a způsobilo krutou bolest. Zůstal zpola při

smyslech, ale ležel zkroucený na zemi a nemohl se pohnout. Byl docela vyřízen.

Muž, který ho přemohl, lehce zapískl. Kdesi ze stínu uličky se vynořil jiný muž.

„Mám Jesse Ringolda," řekl Alfonso Hunson tomu muži. „Můžeme pokračovat přesně podle plánu. No tak, hoši! Dneska nám jde všechno jako na drátku."

Druhý muž souhlasně zamručel a opět zmizel.

Alfonso Houston se věnoval zase Jesse Ringoldovi, který se stále ještě nemohl bránit. Sebral mu zbraň a spoutal mu zápěstí za zády.

„Vidíš, hochu, všechno jde přesně podle plánu," supěl přitom. „Odvezu tě teď kousek za město a tam ti důkladně vysvětlím, co máš dělat."

Chytil Jesseho za límec a jedním trhnutím ho postavil na nohy. Už z toho bylo vidět, jak je Alfonso Houston silný a jak skvěle dovede své síly použít.

„Moji lidé," řekl, „podpálí stoh sena za veřejnou stájí. To v městě vyvolá pořádný rozruch. Vsadím se, že bez problémů dostaneme z domu i Kingfisherovy kluky i to tvoje děvče." Jesse věděl, že prohrál. Vpadl do léčky jako naivní zamilovaný kluk, který se vrací z dostaveníčka. Když se do věci vložil Houston, dostal Jesseho docela hladce a téměř bez námahy.

* * *

Todhunter Kingfisher, který jel s penězi ze svého ranče a hodinu před půlnocí měl město Wild River zase na dohled, si hned ve tmě všiml ohně. Věděl, že ve Wild Riveru musel vypuknout ohromný požár. Jinak by noční kraj nebyl na tolik mílí daleko jasně prozářen.

V té chvíli vytušil, že se může stát leccos nepříjemného a dokonce nebezpečného. Ale nemohl tušit, jak

nebezpečné to všechno pro něj samotného ve skutečnosti bude.

Zjistil to v příští chvíli.

Uprostřed cesty rozeznal před sebou jezdce, který se dobře vyjímal na pozadí plápolajícího požáru. Jezdec se postavil s koněm napříč cesty, takže Todhunter Kingfisher musel zastavit. Současně poznal, že je to Jesse Jones Ringold, jeho předák a zástupce.

„Zastav Todhuntere!“ zvolal na něj Jesse. „Zastav, prohráli jsme – všechno je ztraceno – všechno! A já na tom mám největší vinu.“

Todhunter Kingfisher hned přitáhl uzdu. Teď popojel kousek kupředu a zastavil se těsně u Jesseho, takže se jejich třmeny dotkly.

Todhunter Kingfisher i jeho kůň byli celí zalití potem. Vzal si sice na ranči čerstvého koně, ale i ten musel jet dvacet mil ostrým cvalem.

Todhunter Kingfisher byl také jistě se silami v koncích. Jeho dřívější síly se mu ještě plně nevrátily. A teď ze sebe vydal, co mohl.

Teď se ovšem držel v sedle zpříma. Jeho hlas zněl sice sípavě, ale ovládal se, když se zeptal: „Co se stalo, Jessi? Co se stalo?“

„Dostali mě,“ řekl Jesse. „Alfonso Houston mě dostal zrovna ve chvíli, když jsem se chtěl po něm poohlédnout. Byl jsem si příliš jist sám sebou. Podcenil jsem Alfonsa Houstona. Seskočil na mě z jakési kůlny, zmlátil mě a spoutal. Vyvlekl mě z města. Byli s ním ještě tři další pistolníci. Ve městě začali zvonit na poplach kvůli požáru. Všichni vyběhli ven, jen tvoji kluci a Christina ne, protože jsem jim přikázal, aby se drželi doma. Nevím, jak se to té bandě podařilo, zmocnit se jich. Já jsem byl tou dobou čtvrt míle za městem, přivázaný ke stromu. Potom přijel nejdřív Alfonso Houston s Christinou Laneovou. Myslel

jsem, že se mu podařilo ji vylákat z jejího domu tím, že napodobil můj hlas a že mu otevřela zadní dveře. O chvíli později přijeli další bandité s tvými syny, Todhuntere. Odjeli pak s nimi i s Christinou hned dál. Zůstal u mě na chvíli jen Alfonso Houston. Vysvětlil mi, co máme dělat, abychom dostali tvoje hochy a Christinu zase brzy zpět…“

Hlas mu přeskočil. Jesse si dělal trpké výčitky.

Todhunter Kingfisher seděl bez hnutí v sedle, ale ne už tak zpříma jako jindy.

Pak se zeptal: „Takže co máme udělat, Jessi? Co ti lumpové chtějí?“

Jesse mu to řekl.

* * *

Bylo deset minut před půlnocí, když přijeli před banku bratří Garlandových.

Za okny banky se mihotalo světlo.

„Čekají na nás,“ zabručel Jesse a seskočil z koně. Kopl vší silou špičkou holínky do dveří, Todhunter Kingfisher použil železného klepadla.

Ale museli chvíli čekat. Garlandové si dávali na čas. Konečně se někdo zevnitř blížil ke dveřím. Nahoře se na ně kdosi díval z okna, které se nehlučně otevřelo.

A pak se zevnitř domu ozval hlas Hiase Garlanda. „V pořádku, Franku! Můžeš otevřít!“

Byl to Frank Garland, kdo jim otevřel, a když vešli dovnitř, hned za nimi zase zasunul závoru.

„Tak co, nesete peníze?“ zeptal se a ukázal na hodiny na stěně. „Za pět minut vyprší lhůta smlouvy,“ řekl. „Do čtyřiadvaceti hodin po dokončení mostu musí být podíl, který společnost…“

„Přestaňte plácat hlouposti, Garlande,“ přerušil ho Jesse drsně.

A Todhunter Kingfisher řekl Hiasu Garlandovi, který se objevil v prostoru pokladen: „Garlande, musím ihned dostat dvě stě tisíc dolarů! Moji synové a slečna Laneová byli uneseni bandity. A ti žádají dvě stě tisíc dolarů výkupného. Mám v Loup City bankovní konto, mám ještě osm tisíc kusů dobytka a hodně půdy, která patří k ranči. Předpokládám, že to všechno budete chtít jako záruku na zapůjčení částky, kterou požaduji. Samozřejmě teď nemohu darovat žádné peníze. To všechno jste si naplánovali, Garlande. Máte moje uznání!“

Hias Garland se křivě pousmál.

„Nerozumím vám ani slovo, pane Kingfishere,“ řekl nakonec. „Každopádně nerozumím vašim narážkám. Ale chápu, že jste v tísni. Samozřejmě vám pomůžeme. Máte pro nás cenu dvou set tisíc dolarů. Musíte však na nás jako záruku přepsat celé vaše konto a majetek. Okamžitě sepíšeme smlouvu a zavoláme pár svědků, kteří podepíší s námi. Tady, ve Wild Riveru, bohužel, ještě není žádný notář. No, myslím, že za hodinku budeme hotovi a že budete moci dostat peníze. Posaďte se, pánové.“

Todhunter Kingfisher přikývl a sedl si do křesla. Byl vyčerpaný a zdrcený – tak alespoň vypadal.

I Jesse působil sklesle a znechuceně.

Řekl jen: „Postarám se o čerstvého koně a nějaké jídlo.“ Poté zamířil zase ke dveřím. Frank Garland ho následoval a pustil ho ven. Nepromluvili ani slovo.

Jesse zajel s koňmi před Christinin dům. Zašel dozadu a našel zadní dveře otevřené.

Brzy všude rozsvítil lampy.

Nejprve si z malé skříňky na zbraně, která patřila Christininu otci, vzal dva revolvery.

Prohlédl je, zjistil, že jsou bezvadné a znovu je nabil. Jednu ze zbraní zasunul do prázdného pouzdra.

Druhou si zastrčil za opasek kalhot.

Pak vybral ze skříňky vinčestrovku, prohlédl i ji, nabil a zastrčil hlaveň do boty.

Pak teprve vešel do kuchyně a zabalil trochu jídla.

Když opět vyšel z domu a chtěl jít ke koním, stálo u nich několik lidí. Byli to osídlenci a občané města, kteří sem přišli od místa požáru.

Jeden z mužů se chraptivě zeptal: „No, pane Ringolde, sehnal pak Kingfisher potřebné peníze, aby je mohl dát naší společnosti?“

Jesse se na muže podíval.

„Pan Kingfisher už nemůže dát ani dolar,“ odpověděl. „Unesli Kingfisherovy syny a moji snoubenku. Ti bandité požadují dvě stě tisíc dolarů výkupného. Kingfisher vám už nemůže pomoci. Musíte si pomoci sami.“

Nasedl a zamířil s koňmi k veřejné stáji. Jesse tam zavolal na štolbu: „Potřebuji nejlepšího koně pro pana Kingfishera. Rychle, dejte mi nejlepšího koně!“

„Proč?“ zeptal se štolba nakvašeně.

A tak Jesse řekl ještě jednou: „Unesli Kingfisherovy syny a mou snoubenku, slečnu Laneovou. Od pana Kingfishera žádají dvě stě tisíc dolarů výkupného. Proto potřebuji pro pana Kingfishera rychlého koně.“

* * *

Za hodinu už byli na cestě – sami. Nabídlo se několik desítek mužů – většinou osídlenců. Ale oni odmítli.

Todhunter Kingfisher a Jesse Ringold se museli řídit přesně podle pokynů, které dal Jessemu Alfonso Houston.

A ty pokyny byly jednoznačné.

Jesse a Kingfisher museli přijet s penězi sami.

A tam, kde měly být peníze předány, bylo okolí možné přehlédnout na míle daleko. Jako místo setkání byla určena obrovská pískovcová skála ve tvaru sloupu, které

se říkalo „Old Big Fellow“. Tenhle zvětralý pískovcový sloup stál na kopci a byl jedním z nejznámějších orientačních bodů v kraji.

A přesně tam měli namířeno Jesse Ringold a Todhunter Kingfisher.

Noc byla jasná, prozářená. Nádherně svítily hvězdy. Jesse se zadíval ke hvězdám na sever. Našel i tu svou, kterou zatím vždy sledoval, která ho lákala a přitahovala. A věděl, že tu hvězdu už nikdy neposlechne.

V srdci měl veliké obavy při pomyšlení na ty dva chlapce a na Christinu.

Vhloubi duše pociťoval chladný vztek. Ten byl nebezpečný a Jesse věděl, že se ho bude zmocňovat stále víc, až se dostane do stavu, kdy už nebude schopen myslet na nic, než na odplatu.

Toho vzteku se Často obával, a tak se pokaždé vydal na sever a nechal se vést svou hvězdou.

Ale teď?

Věděl to! Člověk nemůže pořád utíkat před nepříjemnými věcmi. Tentokrát nemůže proto, že miluje Christinu a proto, že Kingfisherovým synům už jednou zachránil život.

Doposud se mohl vždycky sebrat a jet dál, protože nebylo nikoho, kdo by mu byl blízký. Ale tady měl blízké lidi. Tady poprvé.

A přesto bylo zřejmě už tenkrát před léty nesprávné, že neměl nikde stání a že nedokázal boj sám se sebou dovést až do konce. Nikdy se to vlastně nestalo. I Garlandovy nechal utéct vlastně bez boje. A to byla chyba. Stačilo mu, že je vyhnal a že osadníkům, kteří si ho najali, pomohl.

Garlandovy bratry vyhnal a jel dál. To bylo špatné. Měl je zničit. I Alfonsa Houstona měl s Kingfisherovými lidmi vyhnat a zničit.

* * *

Nikdo z mužů nepromluvil cestou ani slovo.

Kingfisher Jessemu nedělal sebemenší výčitky. Jen se stále díval před sebe. Jistě teď myslel na své syny – pořád a znova.

Kingfisher měl u sedadla zavěšené pytle s penězi.

Dvě stě tisíc dolarů, pomyslel si Jesse. Bože můj, to je pro Alfonsa Houstona pěkný úlovek.

Náhle se obrátil ke Kingfisherovi a řekl: „Ten svůj podíl – deset procent z peněz za prodaná stáda, co jsem si uložil na konto – už nechci. Vrátím ho. Těch deset procent jsem si nezasloužil. Nedokázal jsem zlikvidovat Alfonsa Houstona. A tys mě přece najal kvůli němu, Todhuntere, že?“

Kingfisher přikývl. „Ano,“ odvětil chraptivě, „když jsem ležel raněný v posteli, velice jsem se Alfonsa Houstona bál. Mohl by si docela bez problémů vzít všechna moje stáda. Spousta mých jezdců by pro něj pracovala. A tak jsi byl ty mou poslední nadějí. Ale nedělej si kvůli porážce žádné výčitky. Udělal jsi, cos mohl. Všichni jednou narazíme na protivníka, který nás přemůže. Je jenom smutné, že Garlandové jsou ti třetí, co se smějí. Ovládnou tenhle kraj, jenže to udělají jinak než já. Kdysi bylo mým snem vlastnit padesát tisíc kusů dobytka. Vždycky jsem zabraňoval lidem přístup na pozemky, které jsem více či méně násilně zabral, jenže Garlandové jsou horší.“

„Jo,“ řekl Jesse. „Navlíknou to tak, že na nich bude závislá tisícovka osídlenců a pak z nich budou dřít kůži. Osídlenci se budou pár let snažit a pak budou mít takové dluhy, že jim Garlandovi zabaví obdělanou zem. Tak to bude! – No, už se rozednívá. To už asi nepojedeme dlouho, co?“

„Deset mil,“ řekl Todhunter Kingfisher. „Ale za chvilku,

pokud bude dobrý výhled, spatříme v dálce tu skálu, jak se tyčí k nebi.“

Za chvíli se červánky proměnily v den. Byla výborná viditelnost na dvacet mil daleko.

Oba jezdci spatřili v dálce Old Big Fellow.

Jesse tento kraj viděl poprvé, ale hned mu bylo jasné, proč si bandité vybrali jako místo setkání právě tuto skálu.

Od Old Big Fellow bylo vidět do kraje na. desítky mil daleko. Skupinu jezdců by bylo možné uvidět dostatečně včas a bylo také možné přesně zjistit, jestli Kingfisher a on, Jesse, jedou s penězi na místo setkání sami.

Todhunter Kingfisher zíral stále před sebe na žlutočervenou pískovcovou skálu, která čněla k nebi jako obelisk.

Jesse Ringold a Todhunter Kingfisher ujeli od města asi třicet mil. Jenže Kingfisher seděl na koni už přes dvacet hodin. Jel přece z Wild Riveru na ranč pro peníze a s nimi zpět do města. A odtamtud vyrazil na třetím koni s Jesse Ringoldem sem.

Celkem už urazili jistě na osmdesát mil.

A přitom zdaleka nebyl při silách.

Jesse ho sledoval a neušlo mu, že Kingfisher je v koncích. Jen obavy o syny ho ještě držely v sedle.

Jeli teď pomaleji, protože podmínka banditů zněla, že mají přijet ve středu dopoledne, ne příliš rychle. Jistě je už předtím důkladně sledovali.

Když teď byli asi půl míle od skály, všimli si nahoře špeha té bandy. Muž se teď zvedl ze svého úkrytu. Ve slunci se zaleskl jeho dalekohled. Cosi křikl dolů a začal se spouštět.

Oba jezdci jeli poslední půlmíli.

Pak zastavili.

Před nimi, mezi pískovcovými balvany a kaktusovými keři, byli koně a lidé. Viděli, jak se muži vyšvihli do sedel.

A konečně zahlédli i Christinu Laneovou a oba hochy.

Kromě Alfonsa Houstona tam byli ještě tři další chlapi. Takže svou bandu nezvětšil. Měl u sebe stále ty tři pistolníky, které Jesse už znal. Ale jistě to nebyli podřadní hoši.

Alfonso Houston k nim zamířil – ledabyle a zdánlivě bezstarostně a ležérně.

Když zastavil před Kingfisherem a Ringoldem, zasmál se najednou svým poťouchlým způsobem. Přitom se plácl do stehen a přimhouřil oči.

Jeho uzounký knírek dnes vypadal zanedbaně. Muž i kůň byli celí pokryti prachem.

Chvíli se chechtal a pak náhle zmlkl.

„Tak co říkáte na můj styl?“ zeptal se chraptivě. „Kdysi jsem byl dobrý zlodějíček krav. Ale život člověka naučí. Vy jste krávy prodali, udělali jste kus práce – no, já jenom kasíruju. – Dejte sem prachy! Chci je vidět!“

Přijel až těsně ke Kingfisherovi a natáhl ruku.

Kingfisher byl zcela vyčerpán. Dvacet hodin v sedle ho dokonale zchvátilo. Už prostě nemohl dál. A tak už nic neřekl, vzal dva pytle s penězi ze sedla a podal je Alfonsu Houstonovi.

„Chci jen svoje dva kluky. A propuštěna musí být samozřejmě i ta dívka,“ řekl sípavě a s námahou. „Houstone, tady máte peníze. A teď nechtě jít moje syny i to děvče.“

„Jasně,“ přikývl Houston. Otevřel postupně oba pytle, podíval se dovnitř, potěžkal je v ruce a pak je zavěsil k sedlu svého koně.

Pak se podíval na Jesseho. „Kingfisher je vyřízený,“ řekl Jessemu. „Ale ty, hochu, bys mohl mít roupy. – Jenom se opovaž! Už jsem ti ukázal, kolik se toho ještě musíš naučit. A mám s sebou tři pořádné chlapy, ze kterých je každý stejně dobrý jako ty, Jessi. – Takže se neopovažuj nás

pronásledovat!“

Po těch slovech konečně zvedl ruku na znamení.

O kus dál se rozjeli dva koně. Na jednom seděli dva hoši a na druhém jela Christina.

Přijeli k nim.

V téže chvíli a stejnou rychlostí se Alfonso Houston vzdaloval i s penězi opačným směrem, čili ke svým jezdcům.

Jesse vzal z boty vinčestrovku a nabil ji. V mžiku byl připraven vystřelit na Alfonsa Houstona.

I bandité vpovzdálí vytáhli zbraně. Vzdálenost mezi nimi byla taková, že obě skupiny se navzájem neohrožovaly, ale mohly zasáhnout propuštěná rukojmí nebo Alfonsa Houstona.

Propuštění zajatci a Alfonso Houston se setkali v půli cesty.

Alfonso Houston smekl klobouk a zamával jím před Christinou Laneovou, když projížděl kolem ní a Kingfisherových synů. Byl to přehnaný pozdrav. Jenže ona si ho ani nevšimla.

Houston se neustále vzdaloval.

A Christina a chlapci se přibližovali.

Tu Todhunter Kingfisher s úlevou vydechl. Náhle se začal v sedle potácet. Upadl dopředu, objal pažemi krk koně a zůstal chvíli tak. Byl úplně vyčerpaný.

Oba chlapci seskočili z koně, utíkali k tátovi a chytili ho za kalhoty.

„Tati, co je s tebou?“

Jesse se podíval na Christinu.

Nejprve mu selhal hlas. Musel si olíznout rty. Pak se konečně mohl zeptat: „Jsi v pořádku, Christino?“

Vážně se na něj zadívala. Pak přikývla. „Nic nám neudělali, jen jsme museli pořád jet. Byla to velice namáhavá cesta nocí. Ti dva kluci se drželi statečně. – Jessi, oni

Kingfishera…“

Dál se nedostala, protože v té chvíli se Kingfisher sesunul z koně. Všichni teď sesedli.

Jesse držel pušku pořád ještě v ruce a díval se za bandity.

Ti ujížděli pryč. Brzy zmizeli za skálou v křovinách a jeli na západ. Jesse pohlédl na Kingfishera, na jeho syny a na Christinu.

„Je vyčerpaný,“ řekl. „Odnesu ho támhle do stínu skály. Tam mu můžete omýt obličej a postarat se o něj. Až si pár hodin pospí, bude zase v pořádku. Pak vás dovede zpátky do Wild Riveru.“

Tu Christina vyskočila.

„A ty, Jessi?“ zvolala ostře.

Křivě se usmál.

„Tentokrát to dovedu až do konce,“ odvětil. „Tentokrát se nezastavím před ničím. Někdo přece musí zbavit svět takovýchhle darebáků.“

„Jenže oni jsou čtyři a ty jsi sám!“ zvolala ustrašeně Christina. „Zabijí tě! Nikdy už se zpátky do Wild Riveru nevrátíš!“

„Možná ne,“ odpověděl drsně. „A přece to musím udělat, miláčku. Musím ty chlapy pronásledovat. A ty nemůžeš udělat nic jiného, než čekat. Tak je to!“

Velice bojovala sama se sebou. A zvítězila, protože nepropukla v pláč. Ani nezačala naříkat. Ne, tahle dívka pochopila, že Jesse Jones Ringold nemůže jinak.

S námahou polkla a pak si odhrnula z čela rozevláté vlasy. Podívala se na Jesseho a řekla téměř bezbarvým hlasem: „Ano, nemůžu dělat nic jiného, než čekat. Je to vážně tak. Ale jenom na to nezapomeň, Jessi! Nezapomeň, že na tebe čekám!“

Nepřistoupila k němu, aby ho políbila. Jen tiše stála.

Ani on se k ní nepřiblížil. Ještě chvíli se tak na sebe

dívali.

Jesse vzal potom Kingfishera do náruče a odnesl ho do stínu skupinky stromů.

Pak se Jesse vyšvihl na svého šedého valacha.

Big Jim ujel z Wild Riveru až sem sotva třicet mil a ještě zdaleka nebyl vyčerpaný. Jesse věděl, že Alfonso Houston a jeho bandité mají prvotřídní koně, ne kterých zřejmě budou moci zvládnout obrovské vzdálenosti hodně rychle. Ale to dokáže Big Jim také.

Jesse se domníval, že jeho šedivý valach by dokázal zvítězit nad každým koněm.

A tak se teď sám vydal po stopě nejnebezpečnějších banditů v okruhu tisíce mil.

Nechal za sebou Christinu, Kingfishera a oba jeho chlapce. Christina pohlédla na zcela vyčerpaného rančera. Kdysi měla dojem, že ho nenávidí. Ale jeho dva kluky měla ráda, protože to byli odvážní a dobří hoši.

„Váš táta si musí pár hodin odpočinout," řekla. „A my konečně taky. Jeden z nás musí ale pořád hlídat. Budeme se střídat. Ollie, ty budeš první hlídka."

* * *

Bandité ujížděli západním směrem a na západě ležel Wyoming.

Jenže dodrží bandité tento směr?

To byla otázka, na kterou musel Jesse najít odpověď.

Myslel si, že by se na ni dalo odpovědět ano, pokud zavzpomínal na minulost Alfonsa Houstona a jeho společníků. Protože Alfonso Houston nemohl mířit nikam jinam než na severozápad. Jen tam ho ještě neznají a nevisí tam na něj zatykače.

Ano, ti bandité pojedou docela jistě na západ nebo alespoň na severozápad.

Na tomto přesvědčení založil Jesse Jones Ringold svůj plán. Zamířil koněm severněji a když si byl jist, že oblak zvířeného prachu za ním nemohou bandité ze své trasy zpozorovat, obrátil svého Big Jima na západ.

Bylo mu jasné, že teď zůstal několik mil pozadu a počítal, jak dlouho bude muset jet, aby tu ztrátu nahradil. A počítal ještě, kolik mil musí urazit potom, aby získal náskok.

Když dospěl ke konečnému výsledku, zhrozil se.

Protože tak dlouhou trasu sám ještě nikdy nejel a obával se, že ji nezvládne ani Big Jim.

Ale pak se v sedle předklonil, poklepal šedivému valachovi na krk a řekl: „Starý brachu, teď si dáme do těla.“

Víc nepověděl. Ale od té chvíle to zvířeti co nejvíc usnadňoval. Vedl ho tam, kde byl terén mírnější a šetřil ho a nechal ho dokonce jít občas jen krokem, když byla půda písčitá nebo svahy kopců byly příliš strmé.

Po dvou hodinách sesedl a pak téměř celou hodinu šel pěšky.

Horký, prašný den se schyloval k večeru.

Přišla noc a stříbrný kotouč měsíce ozařoval svými bledými paprsky noční krajinu. Hvězdy svítily chladným třpytem.

Tu noc Jesse ani jednou nezabloudil pohledem ke své hvězdě na severu. Nehledal ji – zapomněl na ni.

Kraj zůstal rovný, až na několik písčitých kopců, mělkých proláklin a vyschlých koryt řek. Nebylo tu jediného keře.

Jesse věděl, že kolony vozů zde na oregonské cestě a v kraji kolem Platte River mají potíže se sháněním dříví na oheň.

Většinou se tady k rozdělaní táboráku používal uschlý buvolí trus. Jesse Jones Ringold i jeho šedivý valach jeli

celou noc. Jen jednou si na hodinu odpočinuli.

Když pak nastalo svítání a noc ulétla na západ, Jesse už nevěřil, že by se mu podařilo ty čtyři bandity dohnat.

Věděl, že Alfonso Houston a jeho kumpáni jsou jezdci dlouhých tratí, kteří vždycky ujíždějí od místa svých posledních nekalých rejdů. Zůstali pak vždycky v sedlech svých báječných koní tak dlouho, dokud si nebyli jisti, že už je nemůže nikdo pronásledovat. Pak se teprve zastavili.

Jesse Jones tedy nechal svého Big Jima klopýtat, zatímco slunce vycházelo a na východě se zase rodil horký prašný den. Teprve kolem poledne Jesse zastavil svého vyzáblého koně. Big Jim měl neuvěřitelnou houževnatost stepního vlka, který dokáže běžet celé dni.

Ale dokáže porazit prvotřídní koně banditů?

Jesse netrávil přestávku pouze odpočinkem. Pořádně promasíroval koně a utřel ho přikrývkou, umyl mu pysky a nozdry a udělal všechno, co člověk v jeho situaci a s danými možnostmi pro koně udělat mohl.

Pak se i on natáhl na dvě hodinky do stínu několika kaktusů.

Když pak slunce překročilo svůj zenit, jel dál – pořád a neustále. Byla to úmorná cesta. Musel přitom vynaložit veškerou vůli, všechny síly. A bylo k tomu zapotřebí i věrného koně, který mu sloužil jako dobrý přítel a který ze sebe vydával to nejlepší.

Únava byla ovšem na jezdci i na zvířeti stále patrnější. Když pak Jesse zase šel pěšky, aby zvířeti trochu ulevil, zakopl a natáhl se na zem.

Věděl, že bude brzy se silami v koncích. Celý malátný únavou se obíral myšlenkou, zda bandité jsou pořád ještě v sedle nebo se někde zastavili.

Přesvědčil sám sebe, že musí ještě vydržet a vyždímat i z Big Jima poslední zbytky sil.

* * *

Kolem půlnoci se dostali k údolí North Platte Riveru. Shlédl z mírných písčitých svahů na stříbřitě se lesknoucí řeku.

Opět ho napadla mučivá otázka, zda už bandity předstihl, zda se co nevidět objeví dole na vozové cestě vedoucí podél řeky, nebo zda už jsou pryč.

Ale to zjistí teprve, až si prohlédne stopy. Do toho se mu moc nechtělo, protože by v prašné půdě stopy sám zanechal.

Ještě jednou se zamyslel nad tím, co spolu s šedivým valachem dokázali. Když ten svůj výkon kriticky zhodnotil, dospěl k názoru, že ty čtyři bandity docela jistě předstihli.

Byl přesvědčen, že teprve přijedou. Pocítil netrpělivost a byl napjatý, jak dlouho to ještě potrvá.

Musel si najít vhodné místo. Proto sjel z kopců a spustil se do plytkého údolí. Dostal se k písčitému a docela vyschlému korytu jakési říčky, vjel do něj a sledoval ho směrem k North Platte.

Jesse koně zastavil a vyšplhal se ke křovinám nahoře. Dřepl si a díval se na východ. Napravo od něj byla mělká řeka. Dovtípil se, že je v ní plno nebezpečného písku, a tak zatím nezkoušel dojít si k ní pro vodu, ačkoliv Big Jim by si dozajista zasloužil pořádnou koupel.

Jesse měl u sebe zbraň. Proto ani nemusel zpátky ke koni, když spatřil čtyři jezdce.

Ano, přijížděli sem, a to jen o několik minut později než on.

Dokázal je sice předstihnout, ale jen o vlásek. Odhadl je velice správně. Byli to vytrvalí jezdci, kteří se nezastaví dřív, než si jsou jisti, že jejich případný pronásledovatel se už neudrží v sedle.

Ačkoliv měli náskok a on musel udělat zajížďku, aby

nemusel jet kolem nich a aby neviděli oblak prachu, který za sebou zvířil, podařilo se mu je o pár minut předstihnout.

Ano, byli to skutečně oni! Přijížděli po oregonské cestě!

Jeli vedle sebe, aby se nenalokali prachu zvířeného tím, kdo by jel vpředu.

A Jesse už věděl, jak je dostane.

Už nezaváhal ani na vteřinu. Rozhodnost byla vždycky jeho silnou stránkou.

A tak zvedl pušku a začal střílet. Vinčestrovku nabil neuvěřitelně rychle. Výstřely padaly v bleskurychlém sledu za sebou. Na čtyři jezdce dopadla sprška kulek. Reagovali bleskově, a protože reagovali tak rychle, dopustili se chyb. Protože sjeli dolů k řece. Tam byl totiž mírný svah a koně se tak mohli dostat rychleji z dostřelu. Když zjistili, že pod mělkou vodou je tekutý písek a chtěli strhnout koně nalevo, bylo už pozdě.

Dostali se příliš hluboko.

Jesse teď střílel na koně. Zvířata zasáhl a viděl, jak se čtyři bandité po břiše a po čtyřech snaží dostat na pevný břeh.

Noc byla jasná a zářivá. Proto Jesse snadno mohl poznat, že bandité s sebou vlečou i pytle s penězi, ale pušky z pouzder u sedel svých koní nevytáhli. Hleděli se teď jen co nejrychleji dostat ze zajetí tekutého písku.

To se jim také podařilo.

Ale měli jen své revolvery.

A měli také peníze.

Pušky zůstaly u koní.

Teď, když už přemohli paniku, chtěl se Alfonso Houston ještě jednou obrátit a dojít nazpět pískem k zpola už zabořenému koni.

Jesse však nabil pušku rychleji, než se Alfonso Houston ke zvířeti dostal.

Zasáhl ho hned první ranou a Alfonso Houston spadl přes koně a zůstal bez hnutí ležet.

„Vzdejte se, pánové!“ zvolal Jesse do nastalého ticha. „Mám pušku a koně. Jenže vám zbyl jen revolver a nemáte se široko daleko kde ukrýt. – Máte minutu na rozmyšlenou! Potom vylezete ven – beze zbraní, bez opasků a s pytli peněz. – Rozuměli jste?“

„Jdi k čertu!“ vyštěkl jeden z pistolníků a začal střílet. Přitom v předklonu běžel k Jessemu, který se zdvihl za keřem a vystoupil ven.

Střelil útočícímu banditovi kulku těsně před špičku boty. A to ho zase přivedlo k rozumu. Zarazil se, přikrčil a zaskřehotal: „Ty pse! Jsi zbabělý a bojíš se postavit k boji jen s revolverem! Jo, jsi zbabělec!“

„Chci vás i peníze dostat do Wild Riveru,“ odvětil Jesse, „a vy řeknete lidem, že jste z pověření Garlandových zastřelili předáky osídlenců a že jste uloupili peníze, určené na nákup podílů mostu. Máte šanci jen proto, že vás potřebuju, abyste se přiznali.“

Muž se obrátil zpátky a zeptal se svých kumpánů ležících na zemi opodál: „Slyšeli jste to?“

Neodpověděli mu. Ale vstali a přišli blíž. Ještě měli u sebe zbraně i peníze.

Když došli až ke svému kumpánovi, zastavili se. Jeden z nich řekl: „Jessi, rozdělíme se s tebou! Dostaneš půlku! To je sto tisíc dolarů. Tolik…“

„Mohl bych dostat všechno,“ přerušil ho Jesse. „Stačí mi jen třikrát vystřelit. Jenže mně nejde o peníze! Chci vás dostat do Wild Riveru. Budeme k tomu potřebovat spoustu dní, protože půjdeme pěšky. Bude to pro vás hrozná cesta, plná prachu a žízně. Já zůstanu v sedle a poženu vás koncem lasa. Ale zůstanete naživu. A možná dostanete mírnější trest, když…“

O dva dny později se Ben Wabra – kterého lidé z města

vyrozuměli až den po odjezdu Kingfishera a Ringolda a který se pustil do pronásledování – jako první ze skupiny jezdců vyhoupl nad terénní vyvýšeními, spatřil, co hledal.

Spatřil Jesse Jonese Ringolda schouleného na šedivém koni.

Nedaleko od Jesseho leželi v prachu cesty, kterou tvořily jen rýhy kol a stopy kopyt, tři muži.

Leželi bez hnutí.

Ale ani Jesse se na koni nehýbal.

Teprve až Ben Wabra a jeho muži přijeli blíž, Jesseho šedivý valach odfrkl.

A tu sebou Jesse v sedle trhl. Zřejmě usnul, když už ani jeho tři zajatci nemohli dál a on jim dopřál krátkou přestávku na odpočinek. Měl štěstí, že i ti tři zajatci byli naprosto vyčerpaní a už neměli pomyšlení na to, že by ho nějak přelstili. Spali dál, i když se Jesse podíval na Bena Wabru a jeho jezdce svýma zarudlýma očima a když jim řekl: „No sláva, to je od vás moc fajn. Vlastně jsem napevno počítal s tím, že na vás narazím. Nespal jsem už aspoň tisíc let, abyste věděli."

Po těch slovech sesedl a zamířil přesně tam, kam dopadal stín jeho koně. Natáhl se na zem a v téže chvíli usnul.

Ben Wabra se usmál.

„Utáboříme se tady," řekl svým jezdcům.

* * *

Uplynuly čtyři dny, když Todhunter Kingfisher zaklepal na dveře Garlandovy banky. Netrpělivě tloukl klepadlem a několikrát do dveří i kopl.

Pak se nahoře otevřelo okno. Hlas Hiase Garlanda se zeptal: „Který blázen to tady po zavírací hodině dělá takový rámus?"

„To jsem já," řekl Kingfisher.

„Ach, Kingfisher! – A co chcete? Zase peníze?"

„Ne, Garlande! Tentokrát vám nějaké nesu! – Dvě stě tisíc dolarů. A chci za ně zpátky tu listinu, na které jsem vám upsal všechen svůj majetek jako záruku."

Na chvíli bylo ticho.

Pak se Hias Garland chraptivým hlasem zeptal: „Odkud ty peníze máte, Kingfishere?"

„Vrátil se Jesse Jones Ringold," zazněla odpověď. „Přivezl peníze a tři zajatce. Ostatně, vaše banka je obklíčena. A jestli okamžitě neotevřete, všechno vám to tady rozmlátíme, Garlande, co vy na to?"

Opět na chvíli zavládlo ticho.

Pak se hlas Hiase Garlanda ozval ještě chraptivěji: „Myslím," řekl, „že se dohodneme. A nikdo nebude nespokojený." Jeho hlas zněl trochu slaběji, když zavolal dovnitř domu na svého bratra: „Franku, otevři dveře. Ringold nás…"

Ale pak zmlkl. Uvědomil si, že řekl skoro příliš. „Budeme potřebovat dobré advokáty," zamumlal.

* * *

Přesně v té chvíli sesedl Jesse Ringold před Christinin domem.

Ještě než mohl zaklepat na dveře, otevřely se. Ve světle lampy Christina poznala zaprášeného, zarostlého muže.

„Jsi čím dál tím hubenější," řekla, protože její štěstí a náhlá radost byly tak velké, že měla pocit, že musí něco říci, aby nezačala hned plakat.

„Jo," řekl, „jsem ještě hubenější než předtím. A vážně se brzy budu moct protáhnout hlavní pušky, jestli si co nejdřív neodpočinu. – Máš pro mě trošku jídla, moje milá?"

Tu se hlasitě rozesmála a vrhla se mu na hruď.

* * *

Ještě bychom měli doplnit, že Jesse Jones Ringold si o pár měsíců později skutečně koupil koňskou farmu v Arizoně, o které Christině kdysi vyprávěl.

Měli bychom dodat, že bratrům Garlandovým se s pomocí šikovných advokátů podařilo vyvléknout ze všeho náramně dobře. Byli odsouzeni pro podněcování k loupežnému přepadení ke dvěma a třem rokům nucených prací, a pak už o nich nikdo nikdy neslyšel. Zřejmě i se svým zlatem upláchli na jiný kontinent.

Most spravovala veřejně prospěšná společnost dlouhá léta. Pak ovšem přišla železnice a byl p ostaven lepší most.

Dnes tudy navíc vede i dálnice po dalším mostě.

Kingfisherovi synové zůstali v kraji. Jeden se stal lékařem. Druhý převzal po otci ranč, ale nechoval se tak bezohledně a nesmlouvavě jako zpočátku dlouhá léta jeho otec. Kingfisher sám pak hodně cestoval a doma pobýval málo.

O mnoho let později ukázal Jesse Jones Ringold v Arizoně svým dvěma synům jednu hvězdu na severu.

„Támhle ta hvězda je to," řekl. „Za ní jsem pořád jel, protože se mi to zdálo tak jednoduché a pohodlné. Jenže ve Wild Riveru jsem přišel na to, že člověk se věcem musí někde nakonec postavit tváří v tvář. A tak už j sem zůstal. Jen k jedné věci ta hvězda posloužila. Zavedla mě k vaší mámě. A za to jsem jí vděčný."

KONEC

G.F. UNGER - HVĚZDA NA SEVERU
Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. (05) 4121 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Ivana Fabišiková
Technický redaktor: Stanislav Kašparec
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. LUbbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1127/93 ze dne 7.4,1993